

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 16 JANUARI 1931 No 44

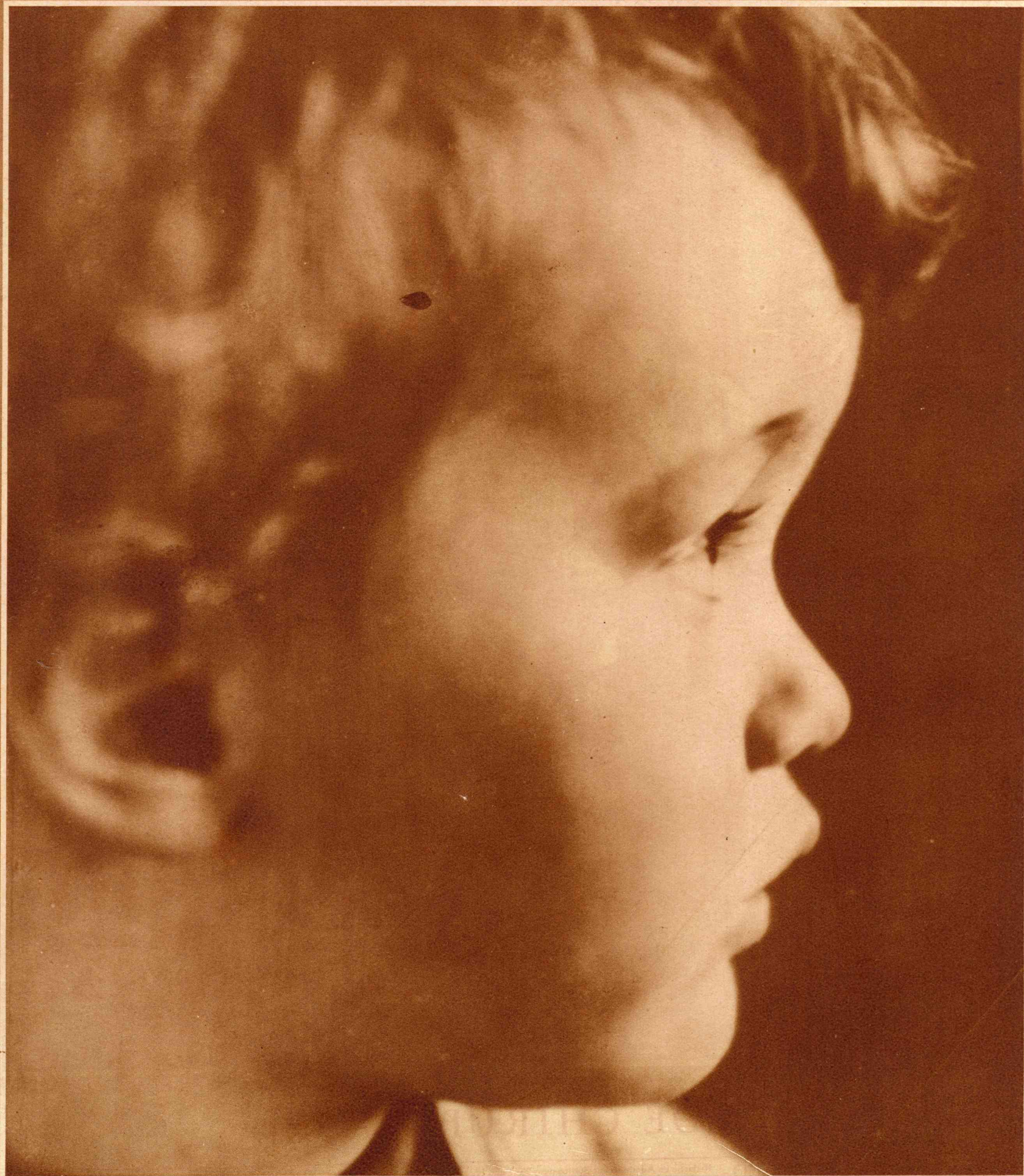
OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

BENJAMIN

Max Baur, Wernigerode

Schreeuwer dan ooit zijn de biljetten, die ons van de glazen wanden der winkelstraten aanstaren, zóo fascinerend...

De Scheveningsche huisvrouw benut de gunstige gelegenheid, om haar huisje met zorg en liefde weer eens op te sieren.

Uitverkoop

Ook het artikel kousen lag willig in de markt

Begeerige handen graaien in de verlokkelijk geprijsde dassen.

draaideuren malen in één stroom door de kooplustigen naar binnen, en eenmaal binnen bevangen u eerst letterlijk gegons en gedrang. De bestorming der uitverkoop trok ons genoeg aan, om er de meest typische momenten eens van weer te geven. — En dat we hierboven geen woord te veel zeiden, hemijzen de illustraties.

Uitverkoop is het tooverwoord, dat, zoodra de winterfeestdagen verleden zijn, het aanschijn der stad verandert.

De lingerie-afdeeling wordt bestormd, maar ook bij opruiming koopt geen kwieke Haagsche 'n kat in een zak: en secuur wordt eerst de stof gekeurd en 't effect bestudeerd.

Uitverkoop is het tooverwoord, dat in Januari, zoodra de winterfeestdagen verleden zijn, het aanschijn der stad verandert. Schreeuwender en enormer dan ooit zijn de biljetten, die ons van de glazen wanden der winkelstraten aanstaren, zóó fascinerend, dat de minst koopzuchtige er niet aan ontkomt, eens een oogje te wagen aan de étalage met de onwaarschijnlijk-verleidelijke koopjes. En wie eenmaal zóóver zich waagt, die valt als willig slachtoffer van den opruimenden zakenman. Op sommige uren van den dag zijn onze groote magazijnen in letterlijken zin bijenkorven: volken van gonzende, zoemende koopsters zmermen dooreen rondom ramen en ingangen — de

Het heeft een paar nachten gevoren... en ieder kan er wel een deken bij gebruiken!

Maandag a.s. geeft de vermaarde ballerina Anna Pavlova met haar uitgelezen ballet in het Gebouw voor K. en W. haar laatste voorstelling in Den Haag. Naar men weet, maakt de gevierde artiste thans een laatste wereldreis om daarna van het tooneel voorgoed afscheid te nemen.

Lizzy Ansingh heeft Prinses Juliana's portret geschilderd in haar typischen, bekoorlijken stijl en met haar bijzondere, sprekende en fantastische coloriet. Slechts van het eerste kan de foto getuigen, welke wij hierbij meergeven.

DEZE WEEK

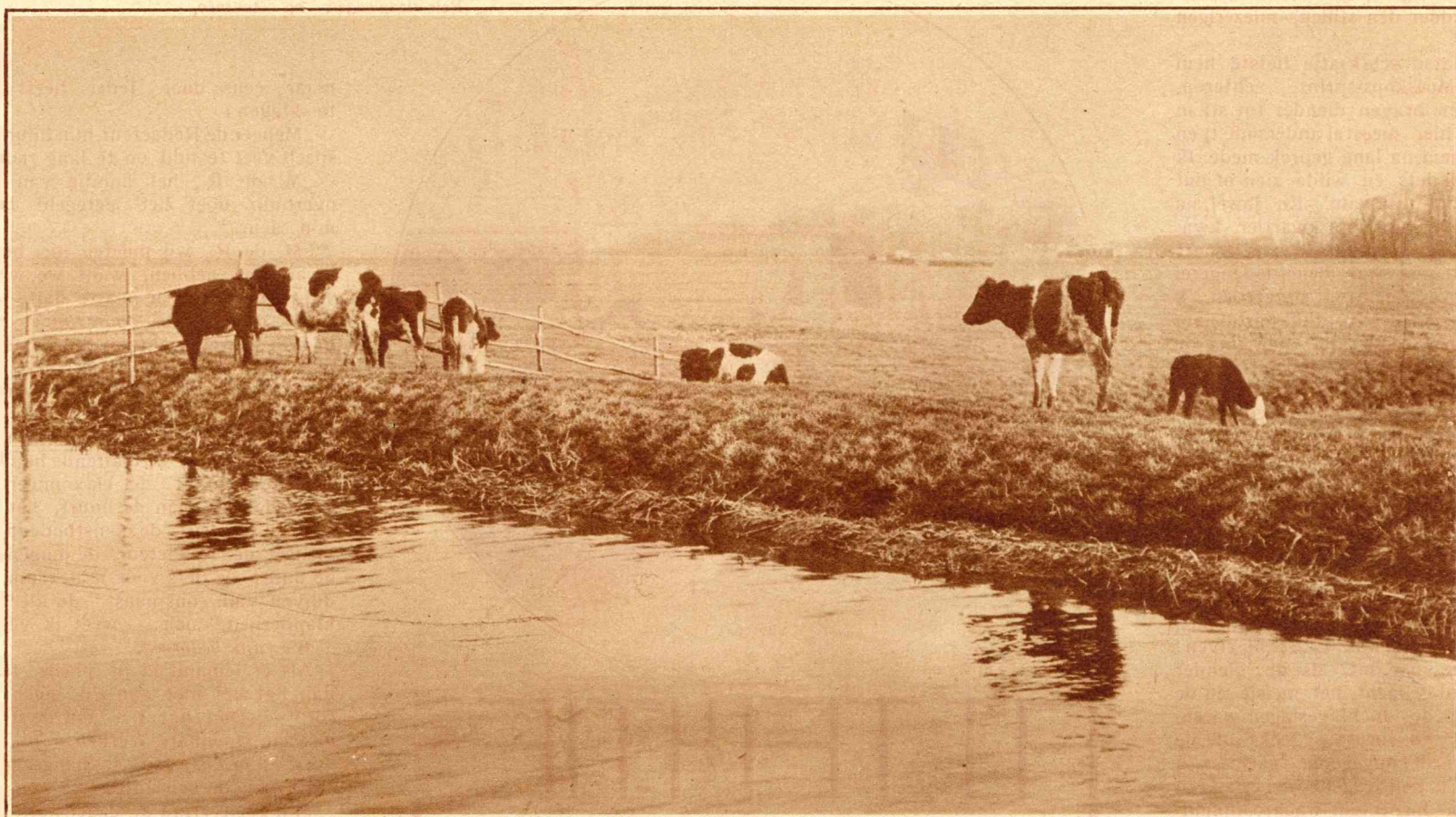

Verder dan een schemer brengen deze betrokken Januari-dagen het nauwelijks. En al vroeg in den middag plekken lantaarns en winkelramen hun bleke licht langs de dampige gracht. — Onze foto geeft een schemerstemming weer bij de trapjesbrug aan de Hooftskade.

HET SPIEGELMEER

een der meest grootsche en romantische plekjes van het Californische paradijs.

ZOMER OF WINTER? Het is nauwelijks te gelooven, dat voor eenige dagen dit tafereeltje werd opgenomen aan het beekje bij den Moerweg.

HAAGSCH E KRONIEK

Ongetwijfeld is dat vak van ons wel interessant. Vroeg verleden week 'n smachtend-mevrouwke-in-de-tropen om sneeuw, van de week ging de telefoon en met tragische stem luidde het verzoek: „meneer, schrijf daar toch 'ns een stukkie over, dat het zóó niet langer gaat! 't Is absoluut onmogelijk — 'n snik — datte wij alle bestellings vóór twaalf uur kunnen bezorgen...”

„O,” zei ik, „tja, zoo, zozoo.”

Ja, wat zou u gezegd hebben, lezer(es)?

„Die mevrouws hier in de stad, die denken datte wij knechies an kunnen stellen, voor ieder één! En maak u ze nu eens duidelijk, u kan 't zoo fijn zeggen — ik boog door de telefoon — dat zoies chosterwereld onmogelijk is!”

„Volkomen juist,” antwoordde ik, „volkomen juist, maare.... wat bedoelt u eigenlijk?”

„Ja, kijk 's, ik ben slager Die-en-die enof ze nou bestellen om 9 uur 's morgens of om half 12, vóór twaalf uur mot me vleesch bezorgd zijn, zeg u nu zelf, dat gááát toch niet!”

Inderdaad, ik ben het met dezen veel-gepiaagden slager roerend eens, teméér — en daarom dat ik dit „telefoontje” even releveerde, — teméér, waar ik geregeld merk hoe hoog de eischen hier gesteld worden. De Hagenees is 'n beminnelijk en hoffelijk mensch, maar elke Hagenees denkt, dat ie het middelpunt is, waarom Den Haag moet draaien.

Niet alleen van elk land, ook van elke stad hebben de inwoners hun kenmerkende ras-eigenschappen.

Beschouwt niet elke Hagenees, vooral als ie wat op leeftijd is, de tram als z'n privé-eigendom? Hij is in staat om 'm tusschen twee haltes te laten stoppen om even

'n Typisch telefoontje — Onze „mevrouws” — Kenmerkende ras-eigenschappen van den Hagenees — Het handschoendrukknoopje — We worden bedorven! — Dienstbode-scènetjes — Ingezonden stukken over alles en nog wat — Als men in een plasje trapt... — Chronische ontevredenheid.

sigaren te gaan kopen of een ouwen kennis de hand te drukken.

Het afscheid aan 'n tramhalte is soms roerender dan 'n afscheid aan 'n boot die naar Indië vertrekt.

Rustig belt men 'n Warenhuis of Bijenkorf of Vroom & Dreesmann op om 'n drukknoopje voor „me grijzen handschoen.” En.... het knoopje wordt gebracht. In.... 'n luxe vrachtauto ter

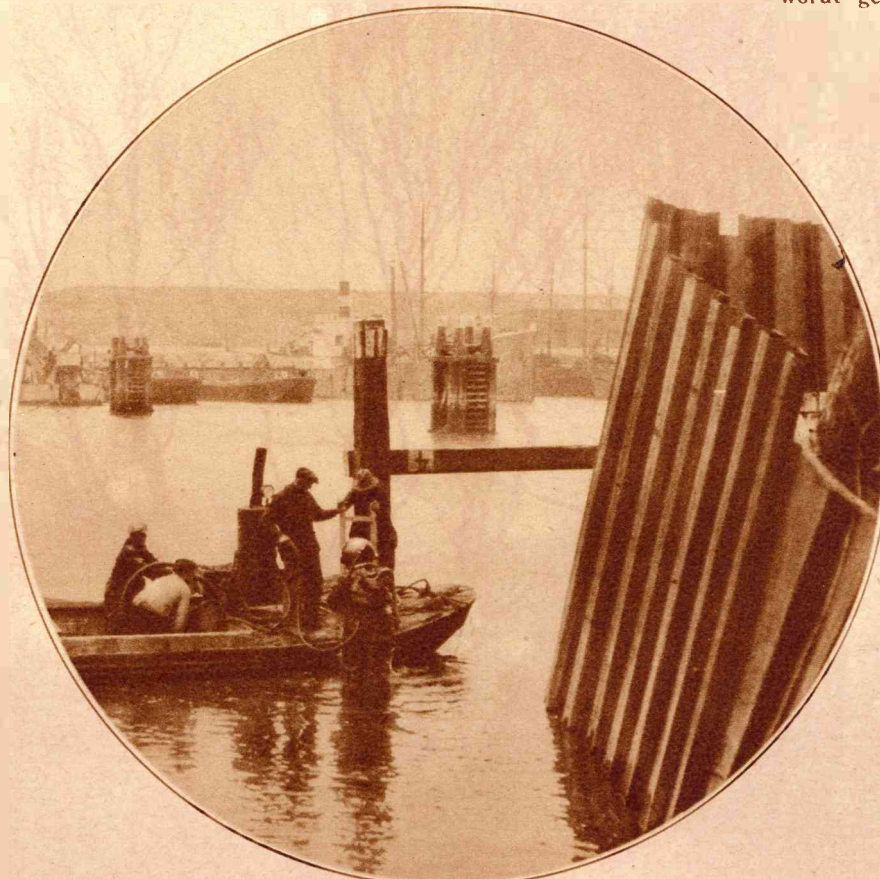
grootte van 'n spoorwagen! Met een chauffeur en 'n boodschapper in koninklijk livrei, met papieren, bonnen, administratie en ook 't knoopje. Zoo'n knoopje kost aan verspilde energie (immers van af de telefoonjuffrouw der zaak naar den chef van 't rayon, den winkelsbediende, de inpakkerij, de administratie, den chauffeur, de benzine en de regeling van 't verkeer onderweg, de dooien die er tusschen-tijds doorheen vallen, de meid die opendoet, mevrouw die haar portemonnaie moet zoeken, 't gestremde verkeer voor de deur, enz., enz.) zoo'n knoopje kost ten slotte aan bestede energie 'n klein maandgeld. En toch is deze wijze van handelen 'n specifiek Haagsche.

Laten we 't eerlijk erkennen: we worden hier bedorven! En 't moge z'n bekoring hebben zoo lekkertjes te worden vertroeteld en op z'n wenkjes bediend als de jongste-thuis, soms gaat het de spuigaatjes uitloopen.

't Gaat over van moeder op de kinderen. Van de patrones op de gediensigen.

'k Zag van dat laatste deze week op 'n avond 'n aardig gevalletje, dat zulks wel typisch illustreert.

Achter in de Laan van Meerdervoort, ongeveer half tien 's avonds — middernacht aldaar — ped-

De duiker van de Witt's Bergings- en Transportbedrijf te Rotterdam daalt naar den bodem der Scheveningsche haven om te onderzoeken in hoeverre de oude muur nog gevaar oplevert voor de scheepvaart.

delde een agent met een wandel-gangetje door den stillen, miezerigen avond.

'n Gelaarsd sch(k)atje fietste hem met 'n Moeskops-sprint achterop, bracht den braven diender tot staan ('t gaat hier meestal andersom!) en troonde hem na lang geprek mede. Ik vermoedde iets en wilde zien of dat vermoeden uitkwam. En jawel, na 'n wandeling van 'n kwartier kwamen we op 'n plaats waar groote koffers en nog wat dienstbodengerei midden over de straat slingerden. 'k Kreeg plezier in m'n afkijkpost, nam tijd op en wachtte. Het duo ging de steenen trappen op, boven gingen lichten aan en uit en na 'n klein half uur kwamen diender en gediensstige(?) onverrichter zake weer buiten. Laat ik kort zijn: de diender werd door de dienstbode op afdoende wijze tot witkiel gerequireerd (ze liet de koffers lekker tegen de zwartnatte straat aankletsen) en daar ging de optocht in wandelpas, met onderbrekingen door de vallende koffers, naar het naastbijzijnde politiebureau. Toen men daar aankwam, was 't... bij elven! 'k Stel me voor dat, als de diender hardop had gedacht, het meisje en de bagage op de vlucht geslagen waren. Conclusie: 'n brutale feeks die de straat wordt opgegooid, neemt 'n paar uur 'n politieagent in beslag (en later den inspecteur-wachtcommandant met z'n staf op het bureau) om haar bagage te verhuizen en te zorgen dat ze 'n hotelletje krijgt! En enkele uren is de wijk van dezen man verstoken van surveillance, want ook 'n agent van politie kan geen witkiel en ordebewaker tegelijk zijn. *We worden bedorven!*

We worden veeleischend als lastige kinderen. Zie de ingezonden-stukken-rubrieken der Haagsche dagbladen

Dajos Bela met zijn boys en den Reis-slaapwagen op tournee.

ATTENTIE

Met nadruk vestigen wij de aandacht onzer lezers op de bij dit nummer gevoegde circulaire van de N. V. Supraphoon, welke eene zoo bijzondere aanbieding voor onze abonné's bevat. Men gelieve deze circulaire te bewaren om over de daarin vervatte mededeelingen te blijven beschikken. Het verstrekken van een tweede exemplaar brengt moeite en tijdverlies mede.

De Administratie

maar eens door. Ieder heeft wát te klagen!

„Meneer de Redacteur, m'n buurman speelt veel te luid en te lang radio!”

„M. de R., het hondje van m'n overbuur doet het geregeld tegen m'n deur.”

„M. de R., wij moeten hier beslist 'n autobus hebben, want we wonen vijf minuten van de naaste halte af.”

„M. de R., die boom moet voor m'n deur weg want hij staat net in m'n spionnetje.”

„M. de R., de post is hier veel te traag.”

„M. de R., de vuilnisbakken, de kraaiende haan, de blaffende hond, de roepende venter, de claxonnerende auto, de katten in de buurt, het gebel aan de deur, de dienstbodennood; meneer de Redacteur, de jongens uit de buurt, de fiets voor m'n raam, de duiven van „ons-naast,” de kleedjes-klopperijen,” och — weet ik veel.

We zijn bedorven.

Als er iemand in 'n plasje trapt, dan ligt het niet aan z'n eigen gesuf! — Dan ligt het aan de straat, dus aan Openbare Werken, dus (nog dusser dan dus) gaat er 'n ingezonden stuk naar de couranten!

M'n goeie vriend de slager heeft deze dingen eens bij me wakker gemaakt en 'k vond 'n Kroniekje over onze chronische ontevredenheid in deze toch zoo gerieflijke en fraaie stad eens 'n keertje op z'n plaats. 'k Ben er van overtuigd dat gij het allen met me eens zijt!

Den Haag, 12 Januari 1931.

A. A. L. GRAUMANS.

Berken op Meijendell.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 22

Zij hoorde stemmen op het dek. Zij sloot de lade maar behield het wapen en klauterde in haar kooi en bleef rustig liggen met het gezicht naar den muur gekeerd. De deur ging open en Rufe's stem zeide:

„Zoo rustig als lammetjes! Ze hebben nog een flinke portie slaap te wachten! Zouden we het meisje haar eigen kleeren niet aantrekken over het matrozenpakje? Zal ik dat karweitje eris opknappen, kaptein?”

Rita dacht, dat zij op de plaats zou sterven. In een oogwenk besloot zij, dat indien de bruid het waagde naderbij te komen, zij hem zou neerschieten. Toen dat eenmaal vaststond, zette ze haar tanden vast op elkaar, om het klapperen te beletten.

„Ach, laat haar liggen,” antwoordde Kresserie. „Alle duivels, wat voert die schavuit van 'n Wallie toch aan het stuurrad uit? De dronken kwast! Hij en Mike konden evengoed aan land zijn, zoo jammerlijk stellen ze zich aan. Lafaards, allebei! Houd een oogje op hen, Rufe, terwijl ik deze twee jonge snuiften in de gaten houd.”

Rita hoorde Rufe zich verwijderen en den anderen man de hut binnentreden. Het ontging haar niet, dat hij stilhield bij Edmond's kooi. Daarna stevende hij op haar rustplaats af.

Zij had elk atoompje van haar wilskracht noodig om het niet uit te schreeuwen. Duidelijk kon zij zijn snuivenden adem hooren.

„Donders!” mompelde hij, „ik moet haar een te groote dosis hebben gegeven; zij stinkt nog erger dan een stinkdier.”

Rufe verscheen bij de deur.

„Je zult met Wallie nog last krijgen, kaptein,” berichtte hij. „Hij beweert bij hoog en bij laag, dat hij naar Bradmere zal terugkeeren. Hij zegt, dat hij en Mike de kinderen zullen bijstaan.”

Kresserie braakte een verwensching uit.

„Vervloekte idioot!” gromde hij. „Rufe, haal die flesch, die in de andere hut staat. Geef ze nog maar steeds whisky te drinken, maar doe er een paar druppels slaapwater bij. Sluit ze dan op. Ga vervolgens dat hok op het achterschip leegmaken. We hebben het misschien noodig om den jongen erin te stoppen. Ik zal Wallie naar beneden sturen.”

Daarna gingen zij beiden heen, en Rita, met de hand op haar mond gedrukt, hoorde de deur dichtgaan. Het was een opluchting voor haar, dat zij nu een paar minuten had om haar evenwicht terug te krijgen. Zij bleef liggen en luisterde. Rufe's luide stem drong de hut binnen. Zij hoorde hem tieren en Wallie's hooge jongensachtige stem hem van repliek dienen.

Na een poosje hield het praten in de aangrenzende hut op.

Zij glipte van de kooi af met de revolver in de hand. Haar oor tegen de deur geklemd, hoorde zij Rufe naar buiten stappen op het dek. Onmiddellijk sjokte hij naar het achterdek, en weer was alles stil.

Met een „God help ons!” in het hart, begaf zich Rita nu zelf op het dek. De storm was voorbij, hoewel laag aan den hemel nog wolken hingen. Het minste ongewone geluid zou een paar duivels op haar doen loskomen. En de waarheid is, dat zij niets liever wenschte dan eens uit alle macht te kunnen schreeuwen.

Het maakte haar ellendig, te moeten denken aan de twee beschonken menschen achter een gesloten deur, nauwelijks een armslengte van haar vandaan. Zij wenschte maar, dat Mike nuchter genoeg mocht zijn om haar te kunnen helpen.

Maar aangezien er niemand was dan zijzelf, wachtte zij en overwoog haar volgenden stap. De twee mannen, die in de hut waren opgesloten, waren precies alsof ze heelemaal niet bestonden. Zoo was het ook met Edmond. De twee andere zeelieden waren van elkaar gescheiden door de lengte van de boot. Het schip, dat zich met 'n geweldige vaart door het water spoedde, verwijderde zich hoe langer hoe meer van Bradmere, naar zij aannam.

Zij was slim genoeg om te beseffen, dat de eerste man, dien zij moest onder handen nemen, Rufe was.

Nog nooit had ze zich zóó benauwd gevoeld, als toen ze naar het achterschip kroop. Edmond te beschermen op het vlot en de pijn van den stalen ring te verduren, waarvan de nawerking haar nog deed hinken — het leek haar niet meer dan kinderspel, vergeleken bij deze ontzettende onzekerheid.

Met het wapen in de hand bewoog zij zich voorzichtig over het dek, zich dicht in de schaduw houdend.

Een schurend geluid bewees, dat Rufe aan het werk was. Toen doemde hij plotseling op in den gloed van een lantaarn, en het was haar, of haar hart kantelde en neerviel in wat een brandende holte in haar zijde scheen. Niettemin liet zij zich op het dek vallen en kroop verder in de richting van den zeeman.

Hij was aan het werk in de nabijheid van een open gat. Naast hem stond de lantaarn, en zijn beenen bewogen zich in de stralen als de pooten van een vette spin. Hij boog zich diep over het gat en Rita zag, hoe hij er een soort kist uitnam en neerzette. Toen zag zij hem wederom bukken en oprijzen, wankelend op z'n voeten en grommend. In den greep van zijn groote handen was een andere kist. Twee kisten, en groote ook! 't Was daar 'n volmaakt geheime bergplaats! Rufe herhaalde de operatie. Drie kisten! Daarna was zijn hoofd wederom uit het gezicht, en het meisje hoorde hem knorren, terwijl hij zwoegde.

Zij durfde niet langer te wachten. Zij kon onmogelijk weten, hoeveel kisten nog in het hol waren. Elk oogenblik zou hij weer aan dek kunnen zijn. Nu was haar kans gekomen.

Zij sloop naar voren en gaf hem 'n tik met het uiteinde van de revolver.

„Gauw dat hol in, of ik schiet je neer,” commandeerde ze, „en maak geen geluid, als je leven je lief is.”

Gelijk alle mannen van zijn slag, hield Rufe van zijn leven en was er op uit het te beschermen. Beneden was een ruimte, groot genoeg om zijn lichaam te bevatten. Er was geen redeneering voor noodig om hem te overtuigen, dat een levende lafaard beter was dan een doode held, en toen hij voor den tweeden keer een por kreeg met het moordende wapen, gaf hij toe en tuimelde in het hol,

en het volgende oogenblik was een zwaar deksel over hem neergeklampt, en de bout er voor geschoven.

Toen Rita haar bleek gelaat naar den hemel ophief, verzuchtte zij: „God sta ons bij!” als sprak zij haar dank uit voor een heel bijzondere gunst.

Flug stak zij het dek over naar den boeg van de boot. Een misstap, één geluid waardoor Kresserie's aandacht werd getrokken, en zij zou gedwongen zijn hem te doden, of zij zou zelf overboord worden geslingerd:

Onder het licht, dat boven het hoofd van den kaptein was aangebracht, kon zij hem duidelijk zien, terwijl hij zich over het stuurrad boog.

Ondanks haar zachtheid en goed aardigheid liet zich in Rita's hart het wreede, primitieve instinct der wilden gelden. Zij kwam werkelijk een oogenblik in de verzoeking, hem te doden, zonder hem één enkele kans te geven. Hij verdiende het zwaarste lot voor zijn misdadig gedrag tegenover Edmond. Voor wat hij van zins was te doen, behoorde hij eigenlijk te sterven. Maar toen rezen in haar brein woorden op, die Bill Pock eens tot haar gesproken had: „Ritie, neem nooit weg wat je niet kunt teruggeven.” Hij had haar altijd geleerd, eerbied te hebben voor het leven, hoe nietswaardig dit ook in de oogen der mensch mocht zijn. Het sprak vanzelf, dat die sombere man daar zijn kans zou hebben.

HOOFDSTUK XXXIII

DAGERAAD

De voorsteven der boot wierp, terwijl hij door de golven sneed, onder 't voorwaarts zwoegen voortdurend schuim op. Rita begreep, dat elk oogenblik hen verder van Bradmere verwijderde. Het was deze krankzinnig makende gedachte, die haar tot handelen bracht. In een ondenkbaar oogenblik stond zij bij de deur van het stuurhuisje. Met een stille, opwaartsche beweging van de hand, had zij de revolver op gelijke hoogte gebracht met kaptein Kresserie's hoofd.

„Laat de boot keeren,” schreeuwde zij hem toe.

Kresserie keerde zich langzaam om en keek padoes in den loop van Rita's revolver. Hij zag, dat deze werd vastgehouden door de hand van het meisje, dat nog slechts een korte poos geleden geheel buiten westen was geweest van schrik en bedwelmenden drank. Haar donkere oogen starden hem aan, het licht uit de scheepslantaarn boven zijn hoofd weerkaatste in hun diepten.

Zonder een woord begon hij het stuurrad om te zetten.

„Wat is eigenlijk je bedoeling, meisje?” knarste hij tusschen z'n tanden, toen de boot zich westwaarts richtte.

„Stuur terug naar Bradmere,” beval Rita, en haar hart bonsde zóó luid, dat zij het kon hooren. „Ga naar de werf van Bill Pock op Evergreen Island.”

De zeeman dacht bliksemsnel na. Het kon toch niet mogelijk zijn, dat hij, Jack Kresserie, verslagen moest worden door een meisje! Waar was Rufe? Had zij hem gedood? Hij bekende zichzelf, dat hij doodelijk bang was voor het wicht, en zij hanteerde de revolver, alsof het een stukje speelgoed was. O nee, hij was niet van plan eenig gevaar te loopen, maar niettemin moest hij een plan uitdenken om de blaag te misleiden. Een eind terug te varen in de richting van Bradmere — daarbij zou niet het minste gevaar zijn!

Aldus kromde hij zich 'n tijdje boven het stuurrad en zei verder geen woord. Maar dit vlugge toeven van zijn kant deed Rita allermist verslapen in haar waakzaamheid. Mannen van Kresserie's type waren sluw. Zij durfde zich nauwelijks te verroeren, want telkens weer fixeerde haar een glurende, heimelijke blik. Zij was vast overtuigd, dat hij van plan was haar op de een of andere manier te verschalken.

En zij had juist gezien. Jack Kresserie was niet van plan naar Pock's Point te gaan en wilde liefst

Belangrijke Mededeeling

Wij maken onze lezers erop attent, dat heden een nieuw werk verschenen is in onze serie premie-romans getiteld:

MANNEN VAN EER

door den bekenden schrijver Warwick Deeping. Ook dit spannende boek is tegen den uiterst lagen prijs van 15 cent (ingenaaid) en 70 cent (in linnen prachtbands) verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of Hoofdkantoor. Voeg dit exemplaar bij uwe prachtige collectie premie-boeken.

maar zoo ver mogelijk uit de buurt van Bradmere blijven, als hij het kon klaarspelen. Hij moest inwendig kreunen, als hij aan Rufe dacht. Wat had het meisje hem gedaan? Als z'n kameraad nog leefde, zou hij toch zeker z'n kaptein bijstaan. Kresserie verwenschte zichzelf hartgrondig, toen de waarheid voor hem opdoemde, dat door zijn eigen orders Mike en Wallie in een toestand van verdooving waren gebracht. Maar waar bij alle duivels was Rufe?

Plotseling werd hij opgeschrikt door Rita's stem, die schreeuwde:

„Je stuurt den verkeerden kant uit. Ik ken ieder lichtje langs deze baai. Houd den juisten koers asjeblijf, en ik wil je één ding zeggen: als je niet recht op Evergreen Island afstuurt, dan — dan zal ik het zelf doen.”

Zonder te antwoorden, veranderde Jack de richting van de boot.

„Je gaat te langzaam, meneer!” riep zij met schrille stem. „Vlugger!”

Kresserie had z'n goede reden om langzamer te varen. In vijf seconden, misschien nog minder, had hij z'n stuurrad vastgezet en 'n pistool afgevuurd.

Pang! Krak! klonken twee revolverschoten.

Een gesmoorde schreeuw ontsnapte aan Rita's lippen, toen ze daar stond met de rookende revolver in haar vingers. Kresserie liet een luid gekreun hooren, terwijl zijn revolver op den vloer kletterde, bijna bij haar voeten. Toen zeeg hij van zijn zitplaats en viel, met het gezicht naar beneden, door de deuropening, die hem van het sidderende meisje scheidde.

Wanneer Rita zich later de gebeurtenissen in volgorde trachtte te herinneren, leek alles haar een afschuwelijke nachtmerrie toe. Het was zóó plotseling gebeurd — zijn schot op haar en haar schot op hem — in 'n oogwenk, om zoo te zeggen. Zij had afgetrokken op hetzelfde oogenblik, dat zij hem de hand had zien leggen op z'n revolver, die op een plank vóór hem lag.

De boot stevende voort in haar koers, terwijl zij neerstaarde op het breede, doodstille lichaam. Leefde hij niet meer? Had zij hem gedood?

Met bevende stem vroeg zij hem, of hij erg bezeerd was.

Geen antwoord — niets dan de vreeselijke stilte, waarin alleen het stampen der machine weerklonk.

Nooit had Rita zoo'n ellendig gevoel gehad als toen. O, kon ze teruggaan naar gisteren met al z'n smarten en vernederingen, terwijl Edmond veilig thuis was! O, nog eens het meisje te zijn, dat niet de moordenares was van een man!

Niettemin hield de voorzichtigheid haar op een veiligen afstand. Plotseling zag ze, dat hij zich verroerde. Dan was hij ook niet dood! Ha, vreeselijk gekwetst ongetwijfeld! Spontaan ging zij 'n beetje dichtër naar hem toe.

„Spreek 'n woord,” smeekte ze, met 'n snik in haar keel, „en als je kunt, kruip dan van de deur weg, en ik zal het stuurrad nemen.”

Als de bliksem zoo vlug stond hij overeind en vlak bij haar, en wederom zengde de knal van een revolver den in schemering overgaanden nacht.

Toen sprong hij terug in het stuurhuisje.

„Jij helleveeg, wacht maar tot ik je te pakken krijg, en ik scheur je 't hart uit het lijf,” raasde hij.

Z'n schouders kromden zich en hij zag haar met 'n wezenloozen blik aan. Het was reeds voldoende licht om te kunnen zien, hoe haar oogen flikkerden en zij den loop van de revolver nogmaals op zijn hart richtte. Hij was bang en innerlijk vloekend moest hij dat zichzelf toegeven.

Alle zachtheid, alle teedere vrouwelijkheid was uit Rita's hart verdwenen.

„Wacht!” gebod zij, en gehoorzaam wachtte hij.

Twee seconden van gespannen waakzaamheid, haar blik vast op hem gericht, en zij had zich meester gemaakt van de revolver, die hij had laten vallen.

„Nu ga jij terug naar het stuurrad,” gebod zij „Als ik nog eens moet schieten, zal ik zelf de boot naar Pock's werf sturen.”

En aangezien er niets anders voor hem overbleef, nam hij kreunend plaats in den stuurstoel.

„En nu spoed gemaakt!” zei Rita toen op kalmer toon.

Na een lange poos van stilte barstte hij plotseling los:

„Zeg ereis, meisje, waar is m'n kameraad? Je hebt hem toch zeker niet gedood?”

„O nee,” antwoordde Rita, „ik heb hem niet vermoord! De mannen, die je dronken hebt gemaakt, zijn nog steeds in slaap. De andere maakt het opperbest. Vlugger varen! Je zult zelf een dokter noodig hebben, zoodra we binnenloopen. Er is bloed op den grond.”

„Ik wou, dat het jouw bloed was,” antwoordde hij barsch, en daarna lachte hij grimmig.

Opnieuw omving hen de stilte.

Over Kresserie's schouder kon Rita de scheepsklok zien. Zij berekende, dat het volle dag zou zijn, als zij op Evergreen Island aankwamen.

„Zul je ons allemaal laten oppakken, als we binnen zijn?” vroeg Kresserie.

Rita dacht een oogenblik na.

„O, het gaat mij niet in het minste aan, wat er met jullie gebeurt, nadat — nadat —” Zij aarzelde, en hij haastte zich haar in de rede te vallen:

„Luister eens, meisje! Jij bent geen koppige gekkin. Dat kan ik duidelijk zien. Ik zou graag de vader zijn van zoo'n pittig vrouwspersoonje als jij bent. Komaan, laten jij en ik nou eens samen 'n klein zaakje doen. Jij bent niet zoo rijk, dat je je kunt permitteeren 'n goede ronde som van de hand te slaan. Wij kerels maken 'n heeleboel geld en kunnen ons permitteeren gul te zijn. Ik ben geen man uit Bradmere, God zij dank, maar ik heb hier veel in de buurt rond geworven, en ik ken Bill Pock. Hij zou ons in de gevangenis laten stoppen, nog sneller dan een uil kan knipoogen. Ik weet, dat jij bij hem en z'n vrouw inwoont. De jongen, dien je nu tracht te helpen, komt uit een familie van gemeene, verachtelijke schurken, en een aardig meisje als jij moest met hen niets te maken willen hebben. Ik zal 'n overeenkomst met je aangaan. Ik zal je bij Cranberry's Dok, ten oosten van Bradmere, van boord zetten, met het aardige sommetje van honderd dollar in je zak. Laat den jongen liggen waar hij ligt en vertel tegen niemand iets van wat aan boord van „De Vliegende Havik” gaande is. De volgende week zal ik je nog vier honderd dollar sturen, per adres Mr. Pock. Samen wordt dat dus een rond sommetje van vijf honderd dollar. Is dat soms een mooi bod of niet?”

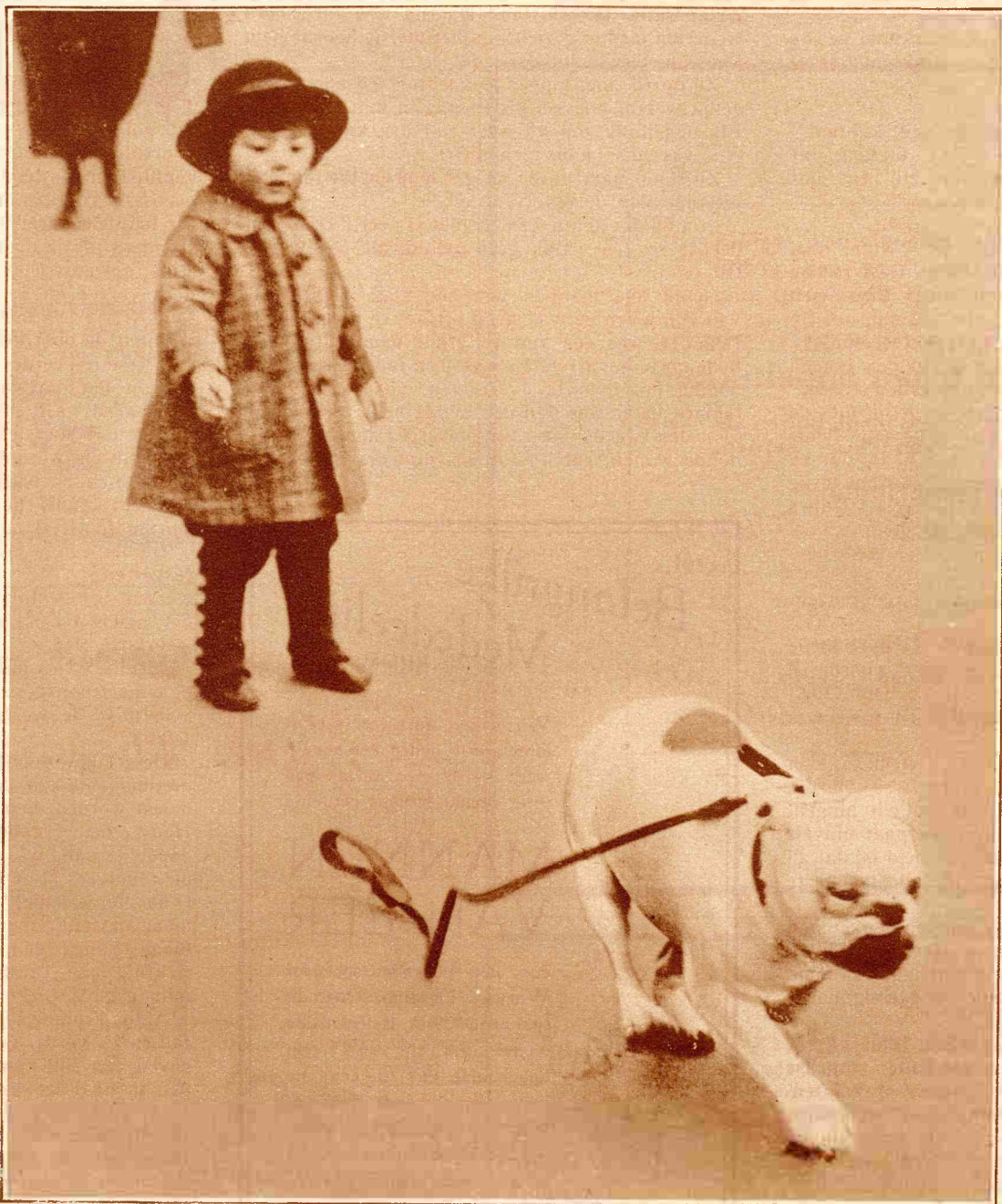
Van terzijde beschouwde hij aandachtig het liefelijke jonge gezicht, kwistig omlijst door de vochtige krullen en met de groote donkere oogen, die hem aanstaarden. Aangemoedigd door haar stilzwijgen, ging hij voort: „Ik heb 'n wrok tegen Will Blackstone, en daar heb ik 'n verduiveld goede reden voor! Blackstone is er zóó eentje: je kunt zijn ziel enkel bereiken door zijn portefeuille. Ik wil z'n smerige hart uitpersen, tot er geen bloed genoeg meer in is om 'n gerookten paling te voeden. Dat is enkel mogelijk door dien jongen daar achter in de hut. Maar ik wou je eerst even zeggen” — en hij wierp haar 'n staalhard blik toe — „dat je die verwenschte revolver niet zoo stijf omhoog moet houden. Daar krijg ik de stuipen van. Als-ie afging, was m'n hoofd eraf. Hijsch de witte vlag en laat ons kameraden zijn. Ik kan een heeleboel voor je doen, als je maar 'n beetje gezond verstand aan den dag legt. Drommels nog toe! ik zou er m'n laatsten dollar om verwedden, dat je verliefd bent op dien aardigen jongen Rixby. Heb ik geen gelijk?”

Rita verstijfde. Het scheen een heiligschennis, het woord „liefde” van zulke gemeene lippen te hooren. Haar tong weigerde antwoord te geven op een veronderstelling, die uit zoo'n verachte lijke bron kwam.

„Vooruit, naar Pock!” commandeerde zij kortaf.

„Alle donders en duivels, dus dat is het!” brieschte hij.

(Wordt voortgezet)

Kwaadwillige verlating.

WINTERZON IN DE ALPEN

E ALPEN BIJ KANDERSTEG

„Het Recht van den Sterke, doch de List van de Zwakke”

NAAR 'T ENGELSCH DOOR
ALIDA VAN REYN

Mr. Gribble zat in zijn kleine voorkamer in een staat van felle boosheid en verbazing. Het was half zeven en er was geen Mrs. Gribble; nog erger, er was geen thee. Gedurende zijn dertigjarige verbintenis was dit nog nooit voorgekomen, daar had hij wel voor gezorgd.

Het vuur in de keuken was uit en de resten van Mrs. Gribble's twaalfuurtje stonden nog op de tafel. Het eenige, wat Mr. Gribble er van denken kon, was, dat zijn vrouw uitgegaan was en overreden. Eindelijk werd hij opgeschrikt door het geluid van een sleutel in het slot van de voordeur en een oogenblik later kwam een kleine, angstige gedaante de kamer binnen en leunde buiten adem tegen de tafel.

„Ik ik kwam zoo spoedig mogelijk terug,” hijgde Mrs. Gribble.

„Waar is mijn thee?” barstte haar echtgenoot los. „Wat beteekent dat allemaal? Het vuur is uit en 't is overal een rommel!”

„Ik ik ben naar een advocaat geweest, Henry,” zeide Mrs. Gribble „en ik moest daar wachten.”

„Advocaat?” herhaalde haar echtgenoot. „Ik kreeg vanmiddag een brief om te komen. Oom George, die naar Amerika is gegaan, is gestorven.”

„Dat is heelemaal geen reden om mij te verwaarlozen,” zeide Mr. Gribble. „Natuurlijk gaan menschen, die oud zijn, dood. Is het die man, die er zich bovenop gewerkt heeft?”

Zijn vrouw knikte. „Hij — hij heeft mij tweehonderd pond per jaar nagelaten,” zeide zij, haar oogen met haar zakdoek afwisschend. „Zij zullen het mij per maand uitbetalen.”

„Twee hon—,” begon Mr. Gribble, „twee hon—, ga en zorg voor mijn thee! Als je denktairs te kunnen aannemen, omdat je oom je geld heeft nagelaten, dan vergis je je.”

Hij schoof een stoel bij het raam en terwijl zijn vrouw in de keuken bezig was, staarde hij in gedachten naar de stille straat. Tweehonderd pond per jaar!

„Het is wel prettig, dat wij op onzen ouden dag nog wat geld krijgen,” zeide Mrs. Gribble, terwijl zij de tafel dekte.

„Ouden dag!” zeide haar man op onaangename toon. „Wat bedoel je daarmee? Ik ben twee-en vijftig en voel mij nog een jongen vent.”

„Je ziet er ook nog jong uit,” zeide Mrs. Gribble. „Praat niet zooveel,” verzocht haar echtgenoot.

„Als ik je meening over mijn uiterlijk noodig heb, zal ik het wel zeggen. Wanneer wordt de eerste termijn uitbetaald?”

„Aanstaanden Dinsdag, den eersten Februari,” antwoordde zijn vrouw. „De advocaat zal het per aangeteekenden brief verzenden.”

Mr. Gribble bromde wat. „Het zal mij toch spijten dit huis te verlaten,” zei zijn vrouw, de kamer rondkijkend. „Wij hebben hier al zooveel jaren gewoond, Henry.”

„Het huis verlaten!” herhaalde Mr. Gribble, zijn theekop neerzettend en haar aanstarend. „Waar praat je over?”

„Wij kunnen hier toch niet blijven wonen, Henry,” aarzelde Mrs. Gribble. „Nu we zooveel geld krijgen. Er worden op 't oogenblik prachtige huizen in Charlton Lane gebouwd — badkamer, centrale verwarming en mooi glas-in-lood in de voordeuren.”

Mr. Gribble liet zijn vuist hard op de tafel neerkomen. „Dit huis is goed genoeg voor mij,” barstte hij los, „en wat voor mij goed genoeg is, is voor jou ook goed genoeg. Je wilt het geld gaan weggooien, dat is het! 't Verwondert mij nog, dat je geen meid wilt hebben.”

Mrs. Gribble keek met schuldigen blik op haar bord. „Wij zullen leven, zooals wij tot nu toe gedaan hebben. Als ik jou je gang liet gaan, zouden wij later in 't armenhuis terecht komen.”

Hij stopte zijn pijp en rookte bedachtzaam, terwijl Mrs. Gribble den boel wegnam en af ging wasschen.

Den eersten Februari verorberde hij langzaam zijn ontbijt, waarna hij een stoel bij 't raam schoof en naar den brievenbesteller ging uitkijken. 1) Mrs. Gribble's zachte waarschuwing, dat hij te laat op zijn werk zou komen, geschiedde aan doove ooren. Hij sprong plotseling op en opende de deur voor de postbode.

„Is het gekomen?” vroeg Mrs. Gribble, haar hand uitstekend. Als antwoord scheurde haar man het couvert open, telde de bankbiljetten en liet ze in zijn zak glijden. Toen keek hij naar de klok en zijn hoed grijpend, snelde hij 't huis uit.

Hij kwam dien avond laat thuis en zijn handelwijze verbood alle conversatie. Mrs. Gribble zuchtte diep en bracht af en toe haar zakdoek naar haar oogen.

„Dat geeft niets,” zeide haar man, „dat zal hem niet terugbrengen”.

„Wien terugbrengen?” vroeg Mrs. Gribble verwonderd.

„Wel, je oom George,” zeide Mr. Gribble. „Daar huil je toch om, nietwaar?”

„Ik dacht niet aan hem,” zei Mrs. Gribble, trachtend dapper te zijn. „Ik dacht aan —”

„Wel, geen wonder, dat je aan hem denkt,” viel haar man haar in de reden. „De arme vent was niet mijn oom, doch hij is den geheelen dag nog niet uit mijn gedachten geweest.”

„Ik dacht over mijn kleeren,” zeide Mrs. Gribble, haar handen onder de

tafel krampachtig ineenklemmend. „Toen ik wist, dat ik iedere maand een behoorlijk bedrag ontvangen zou, was mijn eerste gedachte aan nieuwe kleeren. Mijn oude zijn heelemaal afgedragen en wat mijn hoed en mantel aangaat...”

„Ga door,” zeide haar man. „Ga door. 't Is juist, zooals ik gezegd heb, als ik jou beheer over 't geld geef, zullen wij armer dan ooit zijn.”

„Ik schaam me om uit te gaan,” zeide Mrs. Gribble.

„De plaats van een vrouw is haar huis,” zeide Mr. Gribble; „en zoolang ik met je verschijning tevreden ben, hoef je je niet te schamen. Voor wien wil je je dan optooien? Niets zoo leelijk als een opgedirkte vrouw.”

„Wat ga je dan met al dat geld doen?” vroeg Mrs. Gribble met trillende stem.

„Dat zal je wel zien,” zei Mr. Gribble vastbesloten. „Ik heb al die jaren mijn best voor je gedaan en er is geen reden, waarom ik er niet mee door zou gaan. Wat zei je? Wat!”

Mrs. Gribble wendde haar angstig en bleek gezicht naar hem toe.

„Ik — ik zei — dat het *mijn* geld was,” stamelde zij. Mr. Gribble stond op, smiet 'n stoel omver, pakte zijn hoed en sloeg de straatdeur met een harden slag achter zich dicht.

Het was over elfen toen hij terugkwam, doch zelfs bij het zien van zijn vrouw, die haar kleeren zat te verstellen, keerde zijn goed humeur niet terug. „Oom George is dood,” zeide hij, eindelijk, het hoofd schuddend. „Had geen aardige familie, maar toch een goede man. Goede man!” Hij schudde weer het hoofd en staarde droevig naar zijn vrouw.

„Hij was geheelonthouder,” merkte zij terloops op.

„Hij was geheelonthouder,” herhaalde Mr. Gribble. „Goede man, oom George — dood —”

Mrs. Gribble pakte haar werk bijeen en begon het op te bergen.

„Bedtijd,” zeide Mr. Gribble en verdween zingend naar boven.

Den volgenden morgen begaf hij zich met loome schreden naar zijn werk. Het was een mooie lentemorgen en hij vond het wel wat gek, dat een man met tweehonderd pond per jaar zich nog iederen dag ging afsloven. Wat had hij aan geld, als hij geen vrijheid had? Tegen het einde der week had hij zijn besluit genomen en op Maandagmorgen bleef hij met de handen in zijn zakken kalmpjes in zijn stoel zitten en ontving de waarschuwingen van zijn vrouw, dat het meer dan tijd was weg te gaan met een superieuren glimlach.

„Het is veel te mooi weer om vandaag te werken,” zeide hij lui.

Mrs. Gribble staarde hem verwonderd aan.

„Dus zei ik Zaterdag met een week op,” vervolgde haar echtgenoot, „en de firma zeide mij, dat ik wel kon gaan zonder op te zeggen.”

„Je hebt toch niet opgezegd, wel?” vroeg Mrs. Gribble ontzet.

„Ja, natuurlijk. Ik heb dertig jaar lang voor je gewerkt en ik heb er genoeg van. Nu is het jouw beurt.”

„'t Zal moeilijk zijn op jouw leeftijd een andere betrekking te vinden,” zeide zijn vrouw. „Voor al nu je geen getuigschriften hebt.”

„Betrekking,” zeide ander verwonderd. „Betrekking! Ik zei je toch, dat ik er genoeg van heb.”

„Maar veronderstel eens, dat er eens iets met mij gebeurde,” zeide zijn vrouw bekommerd.

„Daar is niet veel kans op. En gebeurde er iets, dan komt mij het geld toe.”

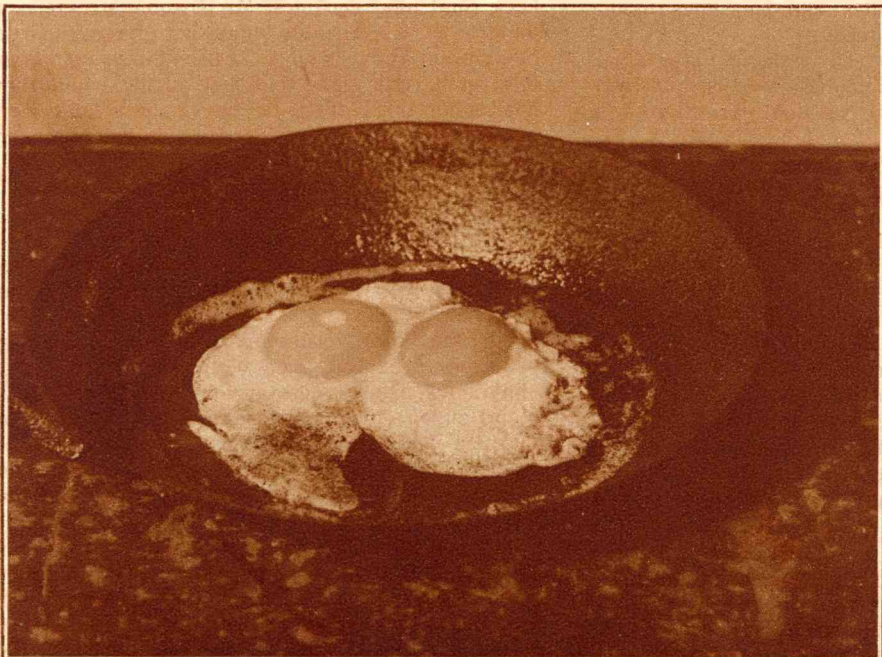
Mrs. Gribble schudde het hoofd.

„Wat?” bulderde haar man.

„Ik heb het slechts bij leven geërfd, Henry. Ik dacht, dat je wist, dat het ophield, als ik stierf.”

„En wat moet er van mij worden, als er iets met jou gebeurt?” vroeg Mr. Gribble verontwaardigd.

Mrs. Gribble bracht haar zakdoek naar haar oogen.

Spiegeleieren.

„Begin jezelf niet van streek te brengen met te gaan huilen,” riep haar man. „Wat mompel je nu?”

„Ik — ik zei, laten wij hopen — dat — jij eerst gaat,” snikte zijn vrouw. „Dan is alles in orde.”

Mr. Gribble opende zijn mond — en sloot dezen weer. Voor den eersten keer in zijn leven kon hij geen woorden vinden. Eindelijk barstte hij los.

„Ik reken er op, dat je er voor zorgt niet ziek te worden en er steeds om denkt, dat als jij 't hoekje omgaat, ik straatarm ben.”

„Ik zal trachten om jouwent wille lang te leven, Henry,” zeide zijn vrouw.

Mr. Gribble besloot echter naar den advocaat te gaan om te informeren, of de zaak werkelijk zoo in elkaar zat. Hij kwam ontmoedigd terug en bracht den ganschen mooien dag in huis door, rookte zijn pijpen sloeg voortdurend de kleine, smalle figuur van zijn vrouw, die druk bezig was, gade.

De tweede maand verdween de geldzending als vanzelfsprekend in zijn zak, doch dezen keer vroeg Mrs. Gribble niet om nieuwe kleeren of sprak zij over een ander huis. Alleen kuchte zij wat nerveus.

„Kou gevat?” vroeg haar echtgenoot verschrikt.

„Ik denk het wel,” antwoordde zijn vrouw en verrast door deze ongewone belangstelling hoestte zij weer.

„Is 't je keel of je borst?” informeerde hij.

Mrs. Gribble hoestte vijf keer, voordat zij wist, dat het haar borst was.

„Je moet vandaag maar niet op straat gaan,” zei Mr. Gribble. „Ik zal iets voor de hoest meebrengen, als ik uitga. Hoe denk je er over wat te gaan liggen?”

Zijn vrouw stemde toe en vanaf den divan keek zij door halfgesloten oogen naar haar man, die de ontbijt tafel afruimde. Het was de eerste keer in zijn leven, dat hij zooiets deed en zij was er een weinig trotsch op, dat haar hoest dit bewerkstelligd had. Zij dacht erover, dat het gebruik hiervan af en toe geen kwaad kon.

Na een week kwamen allerlei kwalen te voorschijn; als zij een trap op liep, hield zij, droeg zij een theeblad met theegerei, dan kreeg zij steken in de zij. Had zij de kolenkit gevuld, dan duurde het geruimen tijd, eer zij weer uitgerust was.

„Je moest eens naar den dokter gaan,” zei Mr. Gribble. Mrs. Gribble ging. Jaren tevoren had de dokter haar aangeraden zich niet over te vermoeien en nu was zij in staat hem te zeggen, dat zij bereid was zijn raad op te volgen.

„En — weet u, ik moet mij terwille van mijn man meer in acht nemen,” zeide zij, nadat zij den dokter alles had verteld.

„Ik begrijp het,” zei deze. „Blijft u morgen in bed en dan zal ik u nog eens onderzoeken.”

Mrs. Gribble aarzelde. „U mocht na het onderzoek wellicht denken, dat ik geheel in orde ben — toch zou u op dat oogenblik niet weten, hoe ik mij gevoelde.”

„Ik weet precies, hoe u zich voelt,” was het antwoord. „Goeden dag.”

Den volgenden morgen onderzocht hij lang zijn patiënte. Eindelijk was het onderzoek afgelopen en staarde de dokter, over zijn witten baard strikend, van de kleine, bleeke vrouw in het bed naar de flinke, robuuste gestalte van Mr. Gribble.

„U moet maar eens een weekje in bed blijven,” zeide hij. „Rust zal u goed doen.”

„Niets ernstigs, wel?” vroeg Mr. Gribble, toen hij den dokter uitliet.

„Zij is niet zeer sterk,” zei de dokter. „Onder gunstige omstandigheden kan zij 't evenwel nog jaren volhouden. Van het grootste belang is haar nooit tegen te strubbelen. Laat haar in alles haar zin doen.”

„In alles haar zin?” herhaalde de verbijsterde Mr. Gribble.

De dokter knikte. „Laat haar nooit over iets mijmeren — en bovenal wees altijd kalm tegen haar.”

„Ook niet — om haar bestwil?” vroeg Mr. Gribble.

„Alleen als u het risico wilt loopen haar te verliezen.”

Mr. Gribble huiverde.

„Laat haar zooveel mogelijk haar gang gaan,”

Hongerige meeuwen.

zeide de dokter, zijn hoed opzettend, „en maak niet, dat zij zich om de een of andere reden opwindt.”

Hij schudde de verslagen Mr. Gribble de hand en verdween grinnikend. Hij had veel gunstelingen, doch Mr. Gribble behoorde niet tot hen.

Gedurende twee dagen deed hij het nuishouden, toen verveelde het hem en op aanraden van zijn vrouw kwam er een meisje als dienstbode.

Het was een verlichting voor Mr. Gribble, toen zijn vrouw weer beneden kwam en hij merkte verheugd op, dat zij er veel beter uitzag. Zijn tevredenheid was zoo in 't oog loopend, dat haar hoest weer te voorschijn kwam.

„Ik denk, dat het aan het huis ligt,” zeide zij glimlachend. „Ik heb hier nooit goed kunnen aarden.”

„Je hebt hier al een aardigen tijd gewoond,” zeide haar man, zich met moeite beheerschend.

„Het is tamelijk donker en klein,” zei Mrs. Gribble. „Het is geen geschikt huis voor mij en ik denk, dat ik het hier niet zoo lang zal uithouden.”

„Nonsens!” zei haar echtgenoot kort. „Je moet wat meer naar buiten. Je hebt niets te doen, nu we ons geld verspillen aan een dienstbode; waarom ga je niet wandelen?”

Mrs. Gribble ging en eenige dagen later overhandigde een kwitantielooier Mr. Gribble het resultaat dier wandeling in den vorm van een kwitantie.

„Dertien gulden vijftig!” riep hij uit. „Het zal een vergissing zijn; u moet misschien bij iemand anders zijn.”

Mrs. Gribble strompelde met haar hand op haar hart naar den divan en lag daar met gesloten oogen.

„Ik had wat stof nodig,” zeide zij hijgend. „Je wilt, dat ik uitga en ik zie er zoo armoedig uit, dat ik mij voor iedereen schaam.”

Mr. Gribble maakte allerlei rare geluiden in zijn keel, terwijl hij naar de deur ging om het bedrag te betalen. De volgende maand kwamen er een rekening van de naaister en een rekening van de modiste; een week later kwam de rekening van een schoenenzaak.

Voorts klaagde Mrs. Gribble over de vochtigheid van 't huis en tegen begin September verhuisden zij naar een der nieuwe huizen in Charlton Lane, waardoor er een geringe verbetering in Mrs. Gribble's gezondheid kwam. Haar wangen bloosden en haar oogen schitterden over nieuwe gordijnen en nieuw linoleum. De centrale ver-

warming, het glas-in-lood vervulde haar met groote dankbaarheid. Alleen vond zij 't jammer, dat zij haar man niet tot het koopen van verschillende benodigdheden over kon halen.

„Wij hebben nieuw keukengereedschap noodig.”

„Geen geld,” zei Mr. Gribble laconiek.

„En een mat in de badkamer.”

Mr. Gribble stond op en verliet het huis.

Voor het minste en geringste moest zij bij hem aankloppen.

Tweehonderd pond per jaar en nog geen stui-ver, dien zij de hare kon noemen. Als zij genoeg doorzettingsvermogen bezat, kon zij ook deze kwestie voor eens en vooral regelen. Op den eersten November zat zij 's morgens wit en bevend aan 't ontbijt, wachtend op den postbode, terwijl de niets vermoedende Mr. Gribble kalmpjes de krant las.

De voetstappen op den weg kwamen al nader en Mr. Gribble zat met een schok rechtop en wachtte met genoeglijke belangstelling. Haastige stappen naderden de voordeur en de schel ging over.

„Altijd op tijd,” merkte Mr. Gribble opgeruimd op.

Zijn vrouw antwoordde niet, doch nam een blauwe enveloppe van de meid in ontvangst en keek rond naar een mes. Mr. Gribble strekte zijn hand uit. Mrs. Gribble vond het mes, scheurde beverig het couvert open, keek er in en met haar blik op 't raam gevestigd, liet zij het couvert in haar schortzak glijden. Zij zag er zoo bleek uit en beefde zoo erg, dat de woorden van haar man op zijn lippen bestieven.

„Je — je kunt het mij beter in bewaring geven,” zeide hij eindelijk.

„Het is — in orde,” hield zij zijn vrouw.

Zij bracht haar hand naar haar keel en nauwelijks haar overwinning geloovend, keek zij haar man aan.

„Je kunt het verliezen,” zeide deze grimmig.

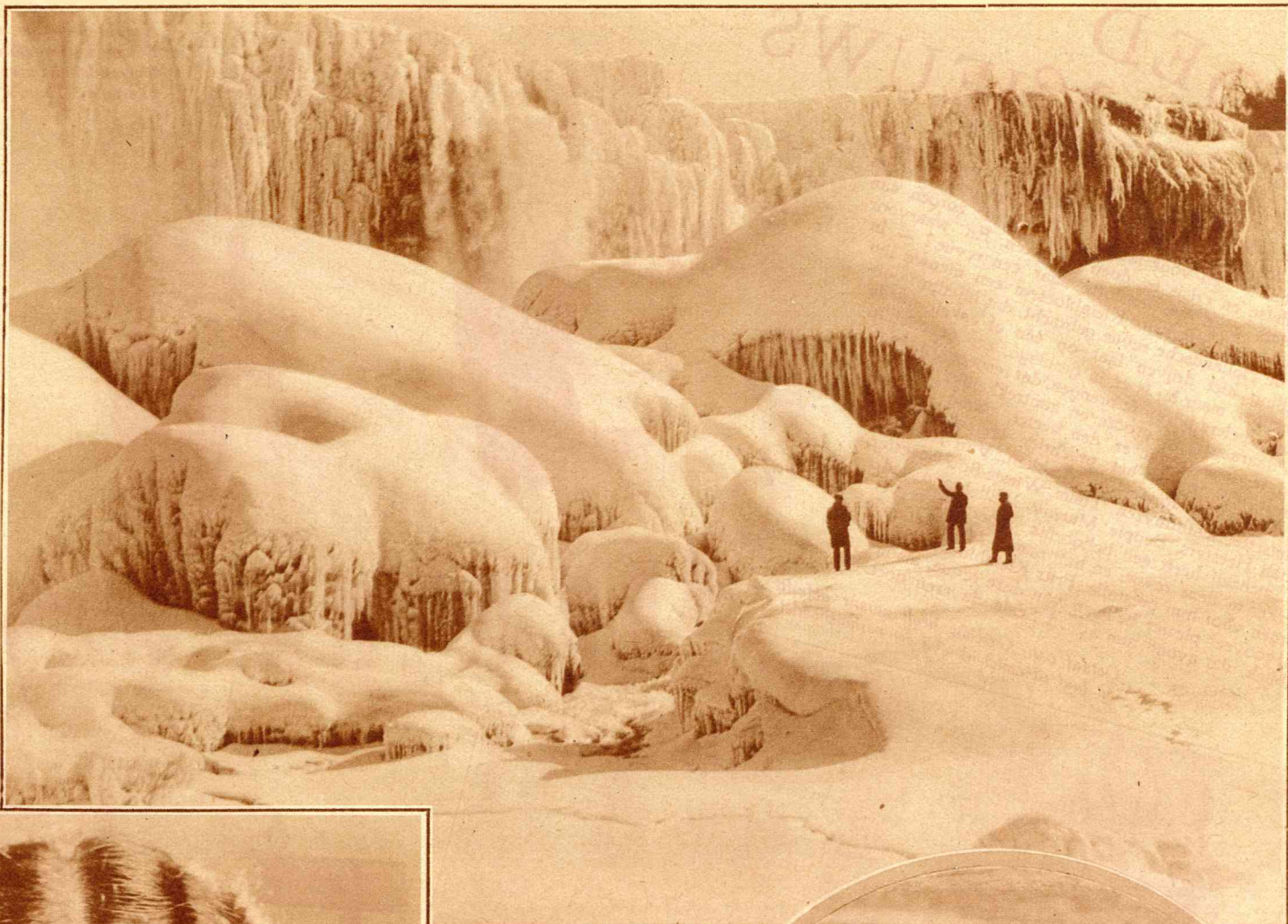
„Nee, ik zal 't niet verliezen,” antwoordde zijn vrouw. Om verdere argumenten te vermijden stond zij op en ging langzaam naar boven. Door de open deur zag Mr. Gribble, dat zij moeilijk de treden beklom, haar hand nog steeds aan haar keel; dan hoorde hij, hoe zij langzaam de slaapkamer binnenging.

Hij nam zijn pijp en vulde deze mechanisch, en hield juist een lucifer boven de tabak, toen hij ophield en met verbaasden blik naar het plafond staarde. „Mijn kop er af, het klinkt precies, alsof er iemand staat te dansen,” gromde hij.

1) In Engeland worden aangeteekende brieven aan huis bezorgd.

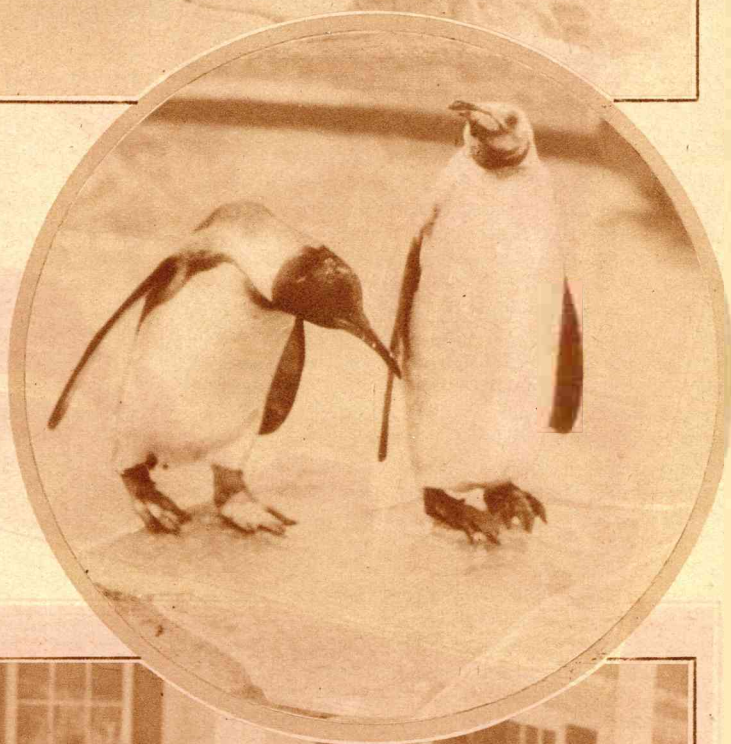
Het sprookjesachtig effect, dat de Niagara-waterval oplevert, wanneer de winter hem in een gril-ligen ijsklomp veranderd heeft.

VAN OVER DE GRENZEN

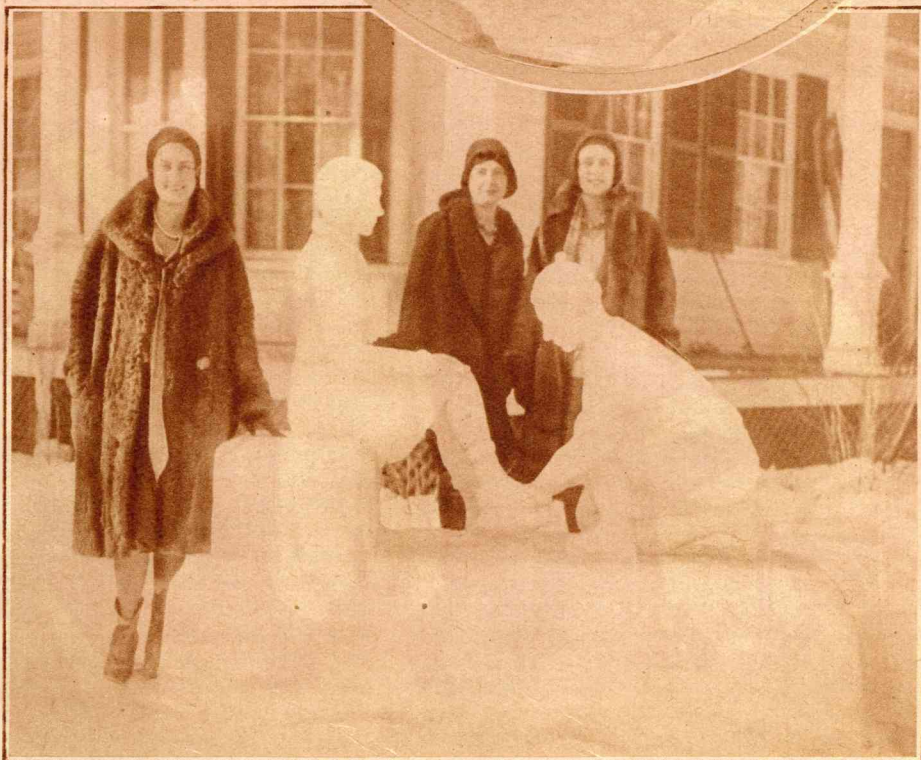

De Amerikaansche filmster Myrna Loy, brak onlangs in de studio bij de opname van een film haar beide beenen. Toen zij naar het gasthuis werd gebracht, botste de ziekenauto bovendien nog tegen een tramrijtuig op, wat gelukkig echter geen ernstige gevolgen had.

De pinguïns van den Londenschen dierentuin voelen zich nu weer eens echt in hun element.

Wat een jong Amerikaansch student te Hannover in New Hampshire mist te boelseeren uit een sneeuwklomp.

GOED NIEUWS

VRIJDAG 16 JANUARI 1931

875

Het goede nieuws, dat Kleinbloesem's nieuwe revue in Scala u suggereert, is wel in staat om voor een avond — en voor langer wel — u de zorgen van malaise en crisis te doen vergeten. En waarvoor anders gaan we tenslotte naar een revue? — In zooverre heeft Frits Kleinbloesem een nieuwe lijn in de Hollandsche revue gebracht, dat hij zijn voorstelling niet drijven laat op één of enkele goede krachten, maar hij is er in geslaagd, een gezelschap revue-spelers bijeen te brengen, dat respect afdwingt. En daaraan is de groote en aantrekkelijke afwisseling te danken, die er den heelen avond geboden wordt, en tevens het prachtige tempo, waarmede de scènes het tooneel overtrekken. Van Aerschot, Louisette, Schilthuyzen, Timm, Wiesje Bouwmeester, Johan Heesters, Beppie Murray, Willebrand: ieder op zichzelf heeft een behoorlijk repertoire te verwerken in deze revue, en hun namen zijn voldoende borgen voor hun prestatie. Frits Kleinbloesem moge zelf zooveel plezier beleven van deze revue, als het publiek, dat avond aan avond Scala daveren doet.

Octaaf van Aerschot heeft zwaar gefuifd en laat zich misleiden bij een verhuisboedel.

Waarheen met de zomervacantie? Wiesje Bouwmeester prefereert Berlijn, John Schilthuyzen houdt meer van Scheveningen, en buurman Timm's ideaal is Valkkeveen.

Johan Heesters met Wiesje Bouwmeester en Beppie Murray, en met Ad. Timm als de leelijke tante.

De danseres Isabel Otero met haar Gaucho-musici.

VROUWENLEVEN

PROFITEEREN VAN DE UITVERKOOPEN

Om werkelijk te kunnen profiteeren van de uitverkoop, die nu allerwege aanlokken, moeten we ons zoo veel mogelijk op de hoogte stellen van wat er in het komende seizoen zal worden gedragen.

Om te beginnen, zoo zegt men, zullen er veel tailleur-costumes worden gedragen. Een lapje voor rok en mantel zal dus wel te pas komen,

Moderne blouse van blauw wollen stof, gegarneerd met zijden tres in tweetinten rood.

Zwarte mantel met elegante garnering van breitschwanz en zwarte vos.

Voorjaarsmantel van marineblauwe wollen stof, gevoerd met turkooisblauw.

maar laten we er dan om denken, dat de rokken weer iets langer zullen wezen dan in het afgelopen jaar. Ook de nieuwe mantels vallen langer dan tot dusverre; laten we dus geen coupons nemen, welke hiervoor niet toereikend zijn, want dan komen we bedrogen uit.

In het gevolg van de tailleur komt natuurlijk de blouse, waarvan veel werk zal worden gemaakt in het nieuwe seizoen. Profiteeren we dus van een gelegenheidskoopje om ons de stof aan te schaffen voor rok en mantel, laten we dan meteen uitkijken naar 'n aardig lapje voor een bijpassende blouse met lange mouwen. We rekenen te voren uit hoeveel we nodig hebben voor een en ander, zoodat we niet de kans loopen onze inkoop waardeloos te maken door te weinig te nemen, ofwel duurder dan nodig was, doordat we een stukje overhouden, dat nergens anders voor te gebruiken is.

Dan de japonnen. Voor 'n moderne japon hebben we tegenwoordig heel wat meer stof nodig dan 'n paar jaar geleden! En daar het moeilijk uit te maken is, hoeveel we precies zullen nodig hebben voor 'n japon, die we pas voor het volgende seizoen willen maken, zullen we er goed aan doen als we hier wat royaal zijn. Voor 'n moderne lange en wijde japon komen we misschien toe met vijf Meter stof, maar het kan ook best wezen, dat we voor het een of andere model, dat ons dan juist buitengewoon bekoort, zes à zeven Meter stof nodig hebben. En nu lijkt me zoo'n lapje, dat we van de een of andere mooie japonstof overhouden, altijd nog wel bruikbaar. In de eerste plaats al voor 'n bijpassend kort manteltje — 'n bridge-coat — 'n boléro of 'n kleine pélerine. Is de stof dun en waschbaar, dan kunnen overschotjes zelfs met succes voor lingerie worden

aangewend. Daarvoor wordt tegenwoordig immers allerlei materiaal gebruikt, gebloemde stoffen evenzeer als effen, al heeft effenkleurig materiaal toch wel de voorkeur en zullen we meestal dit nemen wanneer we ons nieuwe lingerie aanschaffen. Het is overigens een uitstekend idee om dunne japonnetjes, welke gedeeltelijk versleten zijn of om andere

Eén ding is er nog, dat we bij onze inkoop vooral in 't oog moeten houden. Nooit iets kopen omdat het goedkoop is. Heel goedkope dingen kunnen in het gebruik soms maar al te duur blijken, wat de meesten onzer al wel eens zullen hebben ondervonden. Een zoogenaamde wollen stof bijv. die voortdurend kreukelt en die krimpt bij de eerste flinke regenbui, is immers nauwelijks het werk waard, dat er aan besteed moet worden eer er 'n mantel of 'n tailleur-costuum uit gegroeid is. Waschbare zijde is alleen dan praktisch en voordelig in 't gebruik wanneer ze van goede kwaliteit genomen wordt — en zoo zouden we kunnen doorgaan.

Dus: hoe goedkoop we inkoop hoe beter — mits het gekochte van niet enkel goedkoopste doch goede kwaliteit is.

Van de groote verscheidenheid in blouses, welke het komende voorjaar ons zal brengen, geeft de hierbijgaande afbeelding een voorbeeld. Het modehuis Samuels et Co ontwierp dit nauwsluitende, slechts even over de taille reikende lijfje van blauwe wollen stof, gegarneerd met zijden tres in twee tinten van rood. Het spreekt wel vanzelf, dat dit model met zijn garnering van dwarse lijnen alleen geschikt is voor de heel slanken onder ons!

De zwarte mantel van onze tweede afbeelding, ontworpen door Marthe Collot, heeft een elegante garnering van breitschwanz en zwarte vos — een garnering, waarmede we een eenvoudigen mantel van verleden jaar weer een geheel nieuw en modern aanzien zouden kunnen geven.

Ten slotte een voorjaarsmantel van Melnotte Simonin, een créatie van marine-blauwe soepele wollen stof, gevoerd met turkooisblauw, wat aan den mantel een discrete doch zeer elegante garnering geeft.

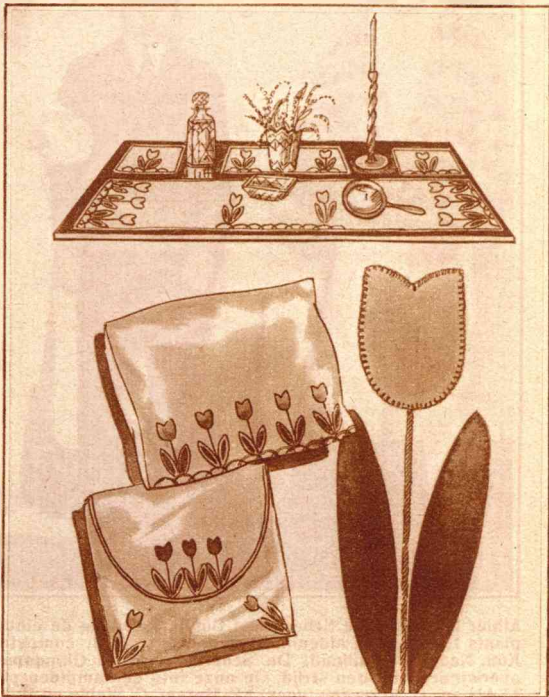
PAULA DEROSE.

Een aardig Slaapkamergarnituur.

Het jonge meisje verkiest tegenwoordig een gekleurd toilet-tafelgarnituur boven een kanten garnituur.

Het garnituur op de teekening zal zeker wel voldoen, en het bijpassende kussen en de nachzak zullen een aparten toon in haar slaapkamer brengen. Het eenvoudige appliqué-werk kan door ieder handig meisje gemaakt worden. Rose en lila voor de tulpen, groen voor de bladeren.

We gebruiken linnen in creme of wit voor het kleed en linnen in de genoemde kleuren voor het appliqué-werk. De groote teekening geeft het voorbeeld van de eenvoudige bloem. De stengel wordt met zijde gewerkt. De bladen en tulpen worden opgefestonneerd. Het perk-randje in zwart wordt met den kettingsteek gewerkt. De kleedjes kunnen afgebiesd worden met een randje van lila, rose of groen linnen, doch kunnen ook gefestonneerd worden.

Wel spannend maar allermintst fraai. Zoo was Zondag de „derby” tusschen H.V.V. en A.D.O. waarvan hierbij eenige spelkieken. Deze is genomen voor het doel van H.V.V.

Jammer dat ons competitietelsel op een dergelijke beslissing niet berekend is.

Of dat ééne punt voldoende zal zijn om H.V.V. uit den put te helpen en A.D.O. er uit te houden, dient te worden afgewacht. De Haarlemsche clubs R.C.H. en E.D.O. werden ook weer geslagen, hetgeen voor onze stadgenooten niet ongunstig is.

V.U.C. was Zondag op een minder aangename wijze betrokken in het feit van den dag. Met cijfers, welke inderdaad aan het ongelooflijke grenzen gingen de zwart-witten tegen Ajax ten onder. Zeventien nul....

Hoe dat mogelijk is? Wij hebben den wedstrijd niet ge-

damsche roodbroeken er binnenkort tusschenuit spurten.

Ajax schijnt momenteel wel heel sterk te zijn. De voorhoede dezer Amsterdammers met Feijenoord's middenlinie en dan v. d. Meulen, van Kol en Vermetten b.v. De kwestie van het Ned. Elftal is dan ineens opgelost.

H.B.S. heeft kans gezien om een puntje uit Schiedam mee naar het Haagje te nemen. Een tamelijk normaal resultaat, destemeer, daar de

Het doel van A.D.O. in gevaar. Spelmoment uit den wedstrijd H.V.V.—A.D.O., welke onbeslist eindigde.

SPORT IN DE RESIDENTIE

De genen die Zondag getuigen zijn geweest van den wedstrijd H.V.V.—A.D.O. en ook een kleine 20 jaar geleden, in de dagen van Feith, Lutjens, Mundt, De Kessler en zoovele andere grootheden, reeds het H.V.V.-terrein bevolkten, zullen aan de hand van hetgeen Zondag te zien werd gegeven, wel willen toegeven dat het voetbalspel er niet op vooruitgaat. Het is heel moeilijk om vergelijkingen te maken, doch het spel van den Leeuw van Wassenaar was in dien tijd absoluut beter dan dat van het tegenwoordige H.V.V. en van A.D.O. om er maar een paar te noemen.

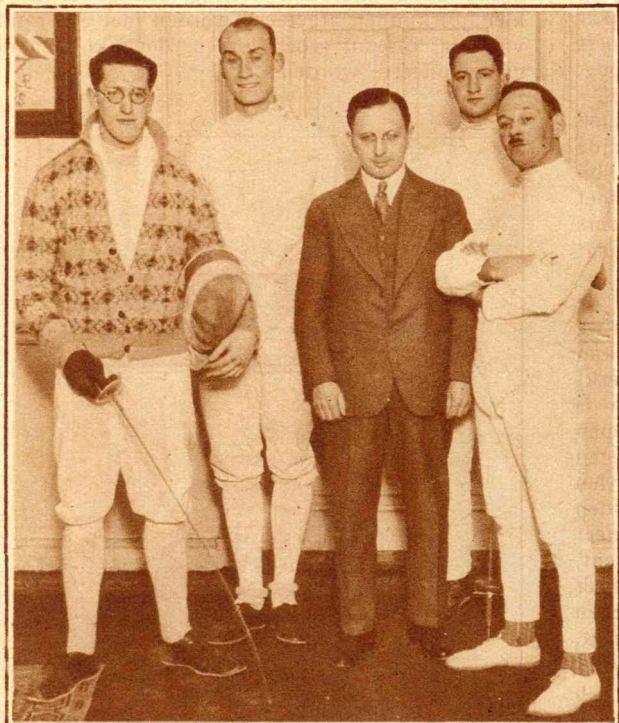
De Haagsche „derby” van Zondag j.l. is dan ook wel een groote teleurstelling geweest. Dat elke partij er tenslotte nog een winstpunt uit heeft gehaald is meer dan hun toekwam en men zou naar aanleiding van de vertooning op Oud Wassenaar wel eens in overweging kunnen nemen om na zulk spel beide clubs met leegte handen weg te sturen.

Een fraai moment, waarop twee zwevende tegenstanders. Quax schijnt juist iets te laat te zijn, doch dit is gezichtsbedrog.

zien, weten alleen dat het veld van Ajax tegenwoordig abominabel slecht is en dat Ajax verbaasd goed speelt. Dat slechte veld is natuurlijk geen verontschuldiging, gezien het op een beter veld hoogstwaarschijnlijk ook wel een dozijntje was geworden. Arm V.U.C. Zulke uitslagen zijn nu juist niet in staat om er den moed in te houden. En dit is toch hard noodig. H.F.C. bemachtigde ook weer een puntje en Excelsior heeft weliswaar verloren, doch deze Rotterdammers zijn o.i. heel wat beter dan hun positie op de ranglijst zou doen vermoeden. Wij hebben er dan ook zoo'n idee van dat de Rotter-

Schiedamsche Combinatie een bijzondere voorliefde voor gelijke spelen koestert. Van de twaalf wedstrijden dezer heeren eindigden er althans reeds 6 onbeslist. De positie der zwartjes is tamelijk veilig. Eigenlijk is H.B.S. hier momenteel de eenige club, welke geen reden tot bezorgdheid geeft. We zijn aan de magere jaren bezig, doch wanneer dit er zeven moeten zijn, raken we al onze eerste klassers nog kwijt.

Alhier hadden in de Schermzaal Boullart Zondag de eindwedstrijden plaats tusschen de afdeelingkampioenen van de competitie van den Kon. Ned. Schermbond. De Schermclub Zaal Giandomenici kwam overwinnend uit den strijd. Op onze foto de kampioensploeg v.l.n.r. J. Alman, G. Vigeveno (voorz.) P. Burger, C. Weber en M. F. Vigeveno.

Uit den wedstrijd H.V.V.—A.D.O. Een hachelijk moment voor keeper Quax, waaruit nochtans geen doelpunt geboren werd.

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Ik begreep, dat er iets niet in orde was, dus besloot ik zelf een kijkje te komen nemen. Ik heb een hoop op mijn geweten, maar een lafaard ben ik niet. In alle geval, ik zal zien, hoe de zaak loopt. Zoo gauw ik uit den trein stapte, hoorde ik van de ontploffing en dat Marcus bedolven was. Ik had niet naar de mijnen willen gaan, want ik lijk een beetje te veel op hem; maar in 't donker met mijn kraag op, valt 't gelukkig niet zoo in 't oog. Ik veranderde mijn stem en had een lang gesprek met een van 't werkvolk, dien ik nog van vroeger kende en die van mijn jeugd af in de mijn gewerkt heeft. Hij teekende me in 't zand, waar de mannen zijn opgesloten en plotseling viel me een oud kunstje in. Als dat lukt, hebben we ze binnen een paar uur in veiligheid."

Terwijl hij dit alles vertelde, liepen hij en Marcia, die hij stevig onder den arm vasthield, vlug voort over den hobbeligen weg. Telkens wankelde ze, maar ze was weer hoopvoller gestemd. Hij was gekomen om Marcus te redden — hij kon hem bereiken langs een weg, die den anderen onbekend was. In zekeren zin waren ze dus nu al naar hem toe. Ze vroeg niet verder.

De maan kwam op en overgoot de omgeving met een zilveren licht. Eindelijk kwamen ze op een plek, waar Marcia nog nooit geweest was. Een groote opening, net als de spleet van een rots, gaapte vlak voor hen, grootendeels gemaskeerd door struikgewas. Tom Drummond rukte dat uiteen en trok er Marcia ook door. Ze bevond zich in een nauw hol en toen haar metgezel een lucifer aanstreek, bemerkte ze, dat ze zich in een nauwen tunnel bevonden, die als 't ware naar 't hart der aarde scheen te voeren. Door dien tunnel haastten ze zich voort, steeds dieper naar beneden en 't leek Marcia, dat er geen einde aan de wandeling kwam. Eindelijk kwamen ze aan een wijdere opening.

"Ha, daar zijn we er," zei haar gids, terwijl hij zijn zaklantaarn te voorschijn haalde en met zijn hand langs een zeker deel van den rotsmuur begon te strijken. Ze hoorde hem een uitroep van voldoening slaken, hij nam de lantaren en duwde die in een opening, die ter hoogte was van z'n hoofd.

Vanuit deze holte haalde hij een paar groote steenen, die hij op den grond legde en waarop hij ging staan. Hij stak zijn hoofd in 't gat en gaf plotseling een gil zoo doordringend, dat dat Marcia haar ooren bedekte, hoewel ze onmiddellijk haar handen liet zakken; want haar gids wenkte haar dichterbij te komen en strekte zijn hand uit om haar op de steenen te helpen.

"Luister," zei hij even bevelend als Marcus gesproken zou hebben, "luister heel goed!"

Ver, ver weg — heel in de diepte — werd die schrille kreet herhaald. 't Kon geen echo zijn. Daar kwam 't te laat voor, daarvoor was de roep ook te ver af. 't Was een menschenstem, die uit de gevangenis in 't hart der aarde sprak. En de stem was de stem van Marcus!

Tom Drummond sloeg de handen in elkaar en zijn oogen fonkelden.

"Ik weet 't! Ik weet 't! Ik dacht 't van 't begin af; maar nu weet ik 't zeker!"

Weer stak hij zijn hoofd in de opening en herhaalde den vreemden roep. Weer werd die beantwoord; en dit keer leek 't of de stem dichterbij was en krachtiger. Marcia trilde van 't hoofd tot de voeten. Tom Drummond haalde diep adem en gilde zoo hard hij kon:

"Marcus! Ben jij daar? Ik ben Tom! Ik ben teruggekomen! Binnen twaalf uur heb ik jullie er uit — misschien binnen acht! Kun je 't zoolang volhouden?"

Hij trok 't hoofd terug en vertelde Marcia:

"Hij zegt van ja — maar 't water stijgt. Er is geen tijd te verliezen. Ik moet onmiddellijk hulp gaan halen, nu ik weet, waar ze zich bevinden. U doet beter met mee te gaan."

"Hoe lang blijft u weg?"

"Nog geen uur hoop ik. De reddingsbrigade breng ik mee."

"Kunt u de lantaren hier laten?"

"Wilt u hier blijven, lady Marcia?"

"Ik wil graag zoo dicht mogelijk bij mijn man zijn. Kan ik met hem spreken?"

"Ik weet niet of uw stem hem kan bereiken. Ik zal hem zeggen, zoo dicht mogelijk bij 't praat-hoekje, zooals wij 't vroeger noemden, te komen. Misschien kunt u zich dan verstaanbaar maken. Maar ik laat u niet graag zoo lang alleen."

"Ik blijf liever," antwoordde ze, "tenminste als ik met mijn man kan praten."

Tom scheen meer van de acoustiek te weten dan Marcus, want hij gaf zijn neef eenige wenken omtrent de beste plaats, waar hij kon gaan staan en hij besloot: "Je vrouw is hier. Ze wil met je praten. Ik ga hulp halen, maar kom gauw terug. Zeg 't aan de jongens en houd den moed er in. Vertrouw op me."

Toen wees hij Marcia, waar ze moest gaan staan en daarna hoorde ze hem telkens struikelend zich weghaasten en ze begon haar eenzame wake in 't hart van de rots.

Toen kwam een stem van verren afstand.

"Marcia! Is 't mogelijk, dat jij daar staat?"

"Ik ben hier, Marcus! Oh, Marcus — Marcus, vertel me toch — hoe is 't met je?"

"Tamelijk goed," antwoordde hij, "als er tenminste gauw hulp komt. Sterke mannen kunnen 't langer uithouden dan je zoud denken. We hebben nog water — misschien krijgen we binnenkort meer dan ons lief is; en ik heb wat brood meegenomen voor ik naar beneden ging. We hebben nog geen gebrek, Marcia. Maar wat doe jij?"

"Ik wacht op Tom, die hulp is gaan halen."

"Ben je alleen?"

"Nee — ik ben nu — met jou."

Zijn volgende woorden verstond ze niet. Ze leken een uitroep. Stijf klemde ze de handen in elkaar. Weer verhief ze haar stem:

"Marcus!"

"Ja!"

"Kan iemand anders hooren, wat ik zeg?"

"Nee, ze zijn in een andere gang, waar 't niet zoo nat is."

Heel diep haalde ze adem; ze werd beurtelings rood en bleek. Toen sprak ze weer:

"Marcus — ik houd van je."

Dat was alles — die paar woorden, die zooveel beteekenis toch hadden. De moeite, die 't formuleeren van deze bekentenis haar gegeven had, maakte haar duizelig. Ze wankelde, viel bijna, zoodat ze zijn antwoord niet kon verstaan. Alleen de juichende klank klonk tot haar door. Ze begroef 't gezicht in haar handen en beefde van ontroering.

"Marcia! ben je er nog?"

De woorden schenen van een verren afstand te komen. Haastig stak ze haar hoofd weer in de opening.

"Ja, Marcus!"

"Ik wil je vertellen, Marcia — ik wil, dat je weet — wat er nu ook gebeurt, ik ben tevreden. Wat jij me gezegd hebt, heeft 't bittere van den dood weggenomen."

"Je mag niet sterven, Marcus, je moet blijven leven — om mij!"

"Ik wil!" antwoordde hij en ze herkende den ouden, dwingendenden klank, "als 't mogelijk is!"

"Tom zal je helpen. Hij lijkt zoo precies op jou, Marcus. Ik kan niet gelooven, dat 't hem mislukken zal. Ik blijf hier, tot hij terug komt. En dan blijf ik nog om te zien, hoe 't werk vordert. Ik blijf zoo dicht mogelijk bij jou."

"Je moest naar huis gaan, lieveling."

't Was 't eerste lieve woordje, dat hij haar sinds hun kennismaking toevoegde. Ze beefde bij 't hooren ervan.

"Thuis is, waar jij bent, Marcus! Eindelijk heb ik dat geleerd!"

Op dat moment hoorde ze voetstappen; toch kon Tom nog niet terug zijn. Bovendien waren de stappen niet zwaar genoeg. Een lichtschijnsel

viel in de spleet. Marcia keek om, toen slaakte ze een kreet van No. 19 vreugde.

"Ruth."

't Gezicht van de vrouw was heelemaal veranderd; haar oogen straalden van geluk. Op 't zien van Marcia kwam ze vlug dichterbij.

"Hij heeft me naar u toegestuurd! Tom — hij is terug gekomen! Vergeef me, dat we u in dwaling gelaten hebben! 't Was om hem te beschermen. Marcus beval ons te zwijgen. Hoe kon ik ook spreken, daar 't den man gold, dien ik lief had? Marcus heeft hem zoo dikwijls in bescherming genomen — en nooit is er kwaad van gekomen. 't Leek, alsof 't nu ook allemaal goed ging. Toch heb ik me dikwijls afgevraagd, of ik nu geen kwaad deed. Ik wist, dat men „den meester” er op aanzag voor 't woeste leven op Wold Hall. Maar wat kon ik doen? Ik hield van Tom. Ik hoopte altijd, dat hij eens zijn wilde streken zou afleggen en de man worden, die zijn natuurlijke aanleg hem in staat stelt te zijn. Ik bewaarde 't geheim, zelfs voor mijn eigen vader. Op een afstand kan hij goed zien, maar niet van dichtbij. Als hij Tom zag, meende hij altijd dat 't Marcus was — en ik liet hem in dien waan. Later, toen ik de waarheid probeerde te vertellen, geloofde hij me niet."

Marcia drukte de handen tegen 't hoofd. Eindelijk meende ze licht te zien gloriën.

"Je bedoelt dat — dat — er twee woonden op Wold Hall? Wat de menschen fluisteren, heeft dus geen betrekking op Marcus — maar op Tom?"

"Juist, mylady. Maar niet meer dan een stuk of zes menschen wisten 't. Toen Tom hier voor 't eerst een schuilplaats zocht, kwam hij als een vluchteling. Hij is altijd een wilde jongen geweest. Marcus beschermde hem. Zoo begon 't. Overdag hield hij zich rustig, 's avonds kwam hij te voorschijn. Hij zwierf dan rond of joeg als een razende voort op een zwart paard. Hij maakte een paar vrienden — mijn armen broer onder anderen — en op Wold Hall veranderden ze den nacht in den dag. Ze dachten, dat Wold Hall te afgelegen lag om in de gaten te loopen; maar men fluisterde al spoedig. Zij, die hem zagen, dachten echter, dat 't de jonge meester was. Maar Marcus raakte nooit een kaart aan. Hij zei altijd, dat hij wel wat beters had om aan te denken. Hij werkte van vroeg tot laat in de mijnen en sliep den heelen nacht van vermoeienis. Nu ken ik de macht, die hem van 't kwaad terughield; 't was de gedachte aan u en de liefde, die hij voor u koesterde!"

Weer verborg Marcia 't hoofd in de handen en een snik van louter geluk ontsnapte haar. Hier op deze woeste, eenzame plek, waar ze vol spanning op de bevrijding van haar man wachtte, proefde ze 't grootste geluk van haar leven.

HOOFDSTUK XXVII

EEN NACHT VOL SPANNING

Leslie werd ongerust, toen ze merkte, dat Marcia niet in huis was, evenmin in de nabijheid; ze ging naar de kamer, waar Ennisvale 't kleine meisje pookte te amuseeren. Percival Eastlake lag op den divan, wel opgeknapt door de rust, maar toch verteed door onrust om 't lot van zijn besten vriend.

"Marcia is weg. Ze zei, dat ze behoefte had aan frissche lucht; maar ze heeft beloofd niet naar de mijnen te gaan en ze breekt nooit haar woord. Ik begrijp niet, waarom ze zoo lang weg durft te blijven. Ze loopt toch de kans, dat er ieder oogenblik een boodschapper kan komen. Ik maak me werkelijk ongerust."

Leslie voelde ook berouw, dat ze zoo weinig op den tijd gelet had. Ze had met Rebecca Dugdale zitten praten en die had haar de heele geschiedenis van Estelle Enderby verteld, haar verloving met Roland Eastlake en nog veel, wat betrekking had op de beide broeders.

"Ruth zag haar dien kant uitgaan," vervolgde ze, de richting aanwijzend. "Ze is al weg om haar te zoeken."

„Dan ga ik met haar mee,” riep Ennisvale.

„Leslie, zorg jij, dat je thee klaar hebt, neem zelf iets en geef 't kleine ding hier ook wat. We kunnen niet verwachten, dat we vannacht nieuws zullen hooren. Dat wachten is vreeselijk, maar er is niets aan te doen. Marcia moet wat eten, zoo gauw ze terug komt, en daarna moet ze beslist naar bed. Ik geloof niet, dat ze de laatste vier en twintig uur uit de kleeren geweest is. Zoo kan 't niet langer. Ze zeggen dat 't nog wel drie dagen kan duren, voor — 't is vreeselijk om dat te moeten denken, maar er zijn gevallen, dat mannen wel een week lang op bevrijding hebben moeten wachten.”

Terwijl hij nog sprak, was Ennisvale de kamer al uit geloopen. Ook hij was ongerust over Marcia.

Percival liep naar de tafel, waar Leslie achter 't theeblad zat. Leslie had trek, in vier en twintig uur had ze niets gebruikt. Toen Percival's oogen de hare ontmoetten, speelde een lachje op zijn ernstig gezicht en hij zei:

„Marcus heeft een iijzersterk gestel en de mannen, die met hem zijn meegegaan, zijn allemaal flinke kerels. Ze kunnen veel meer verdragen, dan je zou denken. Maar 't machteloze wachten is iets vreeselijks. Ik schaam me, dat ik zoo'n nutteloos wrak ben.”

„Je bent niet nutteloos,” antwoordde 't meisje. „Je helpt Marcia meer dan wij een van allen. Je bent met de toestanden op de hoogte en kunt al haar vragen beantwoorden. 't Is geen lichaamskracht alleen, die in zulke tijden helpt.” Hij keek haar aan en zijn oogen verzachtten zich. Meende ze werkelijk, dat hij toch nog tot iets nut was?

„Je bent zijn vriend. Je kende zijn geheim en liet veel liever jezelf beschuldigen dan dat te verraden. Oh ja, je bent sterk.”

Hij kreeg een kleur en zei:

„Maar ik heb je nog niet alles kunnen vertellen.”

„Ik wil niet meer weten, dan wat je me wel vertellen kunt. Marcia had gelijk. Ze wilde niets vragen — omdat ze Marcus vertrouwde. Ze wist, dat hij 't haar verteld zou hebben als 't goed voor haar geweest was om te weten. Ze zal nu blij zijn, dat ze hem vertrouwd heeft. Vertrouwen is toch een voorname bestanddeel van liefde?”

Ze dacht aan Marcia, terwijl ze sprak — aan Marcia alleen, maar bij 't hooren van haar eigen woorden kregen die in haar ooren nog een heel andere meening en ze kleurde.

Op dat oogenblik mengde Percival's pleegkind, dat tot nu toe stil voor 't raam gezeten had, zich in 't gesprek:

„Oh Liefste, is 't niet net of u en moedertje getrouwd zijn? U zit net als man en vrouw bij 't theeblad. Lijkt 't u ook niet of u getrouwd bent?”

Leslie sprong op en verborg haar vuurrood gezicht in de blonde krullen van 't kind.

„Laten we naar buiten gaan om te zien, of er iemand aankomt. En waar is kleine Mark? Drinkt hij thee bij Rebecca?”

„Ik geloof, dat hij bij de mijnen is,” antwoordde het kind. En ze keken uit in den donkeren avond, flauw verlicht door 't schijnsel der maan. Plotseling wees 't kind met haar vingertje: „Daar komt ie — daar komt ie! Hij loopt hard. Hij komt hierheen!” Leslie zag hem ook en haar hart begon te bonzen. De stevige kleine kerel kwam zoo hard aanloopen als bracht hij nieuws. Ze hoorden hem in de verte al hijgen. Leslie snelde hem tegemoet en trok hem naar binnen, waar ze hem op een stoel duwde, opdat hij zoo gauw mogelijk zijn adem zou terug krijgen.

Ze waren nu met hun vieren in de kamer. Mark vertelde.

„Ze hebben me hier naar toe gestuurd — moedertje

Ruth en lord Ennisvale en de groote man, die op grooten Marcus lijkt. Hij kwam — moedertje Ruth riep: Tom — Tom — Tom!” en hij sloeg zijn arm om haar heen en gaf haar een kus. Tot hij dat deed, dacht ik, dat 't groote Marcus was.”

Meer kon hij er door 't hijgen niet uithbrengen, maar Percival was overeind gesprongen en stond onmiddellijk naast 't kind.

„Is Tom Drummond terug?” riep hij. „Kind, droom je? Een groote, forsche man net als groote Marcus? Weet je 't heel zeker? Je hebt toch niet gedroomd?”

„Ik weet 't zeker,” antwoordde de jongen. „Ik keek naar moedertje Ruth en verschool me achter haar uit angst, dat ze me zien zou en wegsturen. Ik zag lord Ennisvale ook komen — een heel eind achter haar. Toen kwam de maan achter een wolk te voorschijn en ik zag den grooten man. Haast had ik geroepen, want ik dacht, dat 't de meester was of zijn geest. Toen zag moedertje Ruth hem ook. Ze bleef staan en gilde 't uit. En hij riep haar en ze kwamen naar elkaar toe en ze zei, Tom, Tom! En hij sloeg zijn arm om haar heen en ze begonnen te praten; en toen kwam lord Ennisvale en praatte ook mee; en ik kwam dichterbij en luisterde.”

Leslie luisterde verwonderd toe. Percival's bleek gezicht werd rood van opwindung.

„Eindelijk!” riep hij en nog een: „Eindelijk!”

Maar voor Leslie hem een vraag, wat hij bedoelde, ging de jongen verder:

„De groote man vertelde — hij kent de mijnen precies — dat hij van vader af toe meester kan komen. Ik weet, welke plek u bedoelt — waar een kloof is, maar ik wist niet, dat daar een tunnel naar beneden voert. Maar moedertje Ruth wist 't wel. Ze is er nu en laas Marcus ook. De groote man en lord Ennisvale zijn nu de mijnen. Ze halen dynamiet. Ze zeggen, dat 't voor morgenochtend klaar is. De groote man zal nog hier praat net als groote Marcus. De mannen zullen hem gelooven, zooals ze ook in den meester gelooven. En ze stuurden mij hierheen — om te vertellen. Ik kan u naar de plek brengen, als u dat wilt.”

Leslie stond te beven op haar knieën. De jongen zoo zwaar gedroomd, dat hij de waarheid niet meer van een droom kon onderscheiden? Maar Percival scheen hem te begrijpen.

„Tom Drummond terug — en juist op dit kritieke moment! Dat is de Voorzienigheid! Ja, ja, ik herinner 't me. Hij en Marcus hadden 't altijd

druk over een ingang naar de mijn van buiten af; ze hebben dien nooit gemaakt, 't was hun geheim. Leslie, ben je bang om alleen te blijven, terwijl ik er naar toe ga? Ik kom zoo gauw mogelijk terug.”

„Dat hoeft niet. Ik ga mee. Rebecca zal wel voor 't kind zorgen. Ik moet weten, wat dit alles beteekent.”

Onmiddellijk maakten ze zich klaar. Ze waren alle twee even opgewonden. Alle vermoedheid was vergeten. Ze moesten weten — ze moesten vragen, wat de nacht hun brengen kon.

Samen liepen ze langs den donkeren weg. De jongen sprong vooruit. Toen vroeg Leslie:

„Wie is die Tom Drummond — de man, die denzelfden familienaam heeft als Marcus en blijkbaar ook op hem lijkt?”

„Er is nu geen reden meer om 't je niet te vertellen,” antwoordde Percival. „Ik geloof, dat zijn terugkomst mij van mijn belofte van zwijgen verlost. Tom Drummond is een eigen neef van Marcus. Zijn vader was de eenige broer van Sir Robert, een deugniet. De zoon erfde iets van 't temperament van den vader. Sir Robert had medelijden met 't kind en hoewel hij geen intimen omgang wenschte, stuurde hij 't kind naar school. Twee jaar lang waren hij en Marcus op dezelfde school, voor de laatste naar Eton ging. Dat was de eenige fout, die Sir Robert maakte, want in die twee jaar ontstond er een hechte vriendschap tusschen de twee jongens en toen Marcus hoorde, dat Tom hem thuis niet mocht komen opzoeken, toen wist hij toch hun vriendschap niettegenstaande dat verbod te onderhouden. Tom kwam hier in 't geheim en leefde verborgen in een spelonk. Marcus verschaftte hem voedsel en hield zijn vriend 't grootste deel van diens verblijf gezelschap in de open lucht. De groote gelijkenis tusschen die twee hielp hen. Marcus gaf hem zijn oude kleeren en als men hem zag, hield men hem steeds voor Marcus. Deze heimelijke bezoeken waren natuurlijk alleen in den zomer. Hoe verder de tijd ging, hoe zeldzamer ze werden. Tom werd door zijn oom de wereld ingestuurd, zijn vader was inmiddels gestorven; maar 't avontuurlijke bleef in zijn karakter en hij leidde een ongebonden leven, vergde tenslotte zooveel van zijn oom's geduld, dat die niets meer met hem te maken wilde hebben. Maar Marcus bleef hem trouw. Ze ontmoetten elkaar op andere plaatsen, want Marcus was zijn eigen baas geworden. Wanneer Tom hier kwam, nam hij zijn intrek in een vervallen huisje bij Hill Top Farm: Ruth

Raleigh werd in 't geheim betrokken en beloofde hem van eten te voorzien. Bij deze gelegenheden was hij meestal 'n vluchteling door zijn eigen ongebonden, roekeloos leven, na een tijdje begon hij ergens anders op-nieuw.”

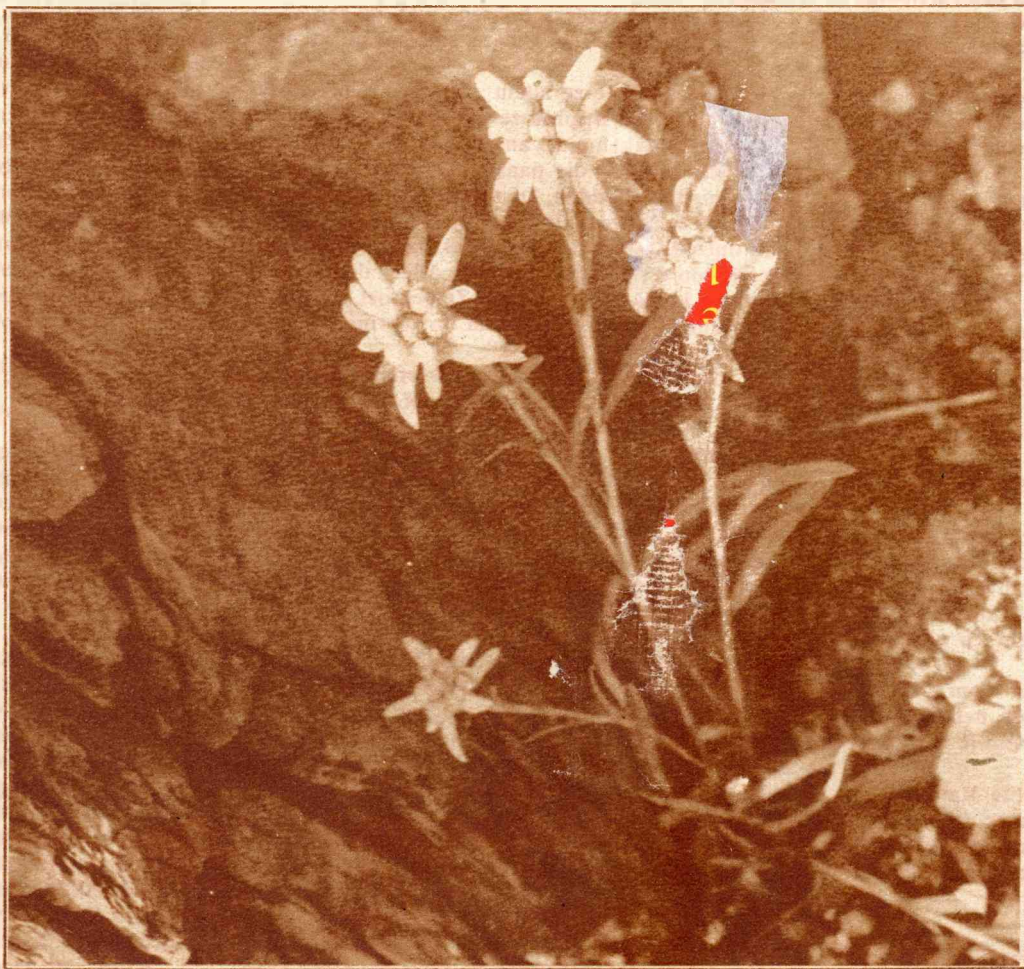
„En Marcus beschermde hem?”

„Ja, maar hij vertelde hem meermalen, wat hij van zijn gedrag dacht. Ik kwam er ook van te hooren. Ik probeerde met Tom te redeneeren. We deden allemaal ons best en hoewel hij meermalen beloofde zijn leven te beteren, verviel hij steeds weer in zijn oude streken. Zoo ging 't verder, tot Sir Robert Wold Hall verliet en Marcus er alleen bleef wonen.”

„Oh,” riep Leslie, „nu begin ik het te begrijpen. 't Ging dus niet over Marcus al dien tijd — 't was Tom!”

„Juist. Tom kende den gang van Marcus' huishouden; de twee oude bedienden waren aan hem gehecht. 't Woord van Marcus was wet voor hen. Ze verrieden nooit Tom's identiteit. Hij kwam en ging naar goeddunken.

(Wordt voortgezet)

Edelweiss.

Max Baur, Wernigerode.

AVONDGRACHT

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Redactie en Administratie Stationsweg 95, Telef. 17283 (2 lijnen). Postrekening 43141. Abonnementsprijs: per week 12½ cent; per kwartaal f 1.62½, per post f 1.75; Voor Nederl.-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenl.: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Adm. van dit blad. Al onze abonnees zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitk. f 30.- tot f 2000.-)

OPLAGE 50.000 EX.